

NIEUWE AVONTUREN

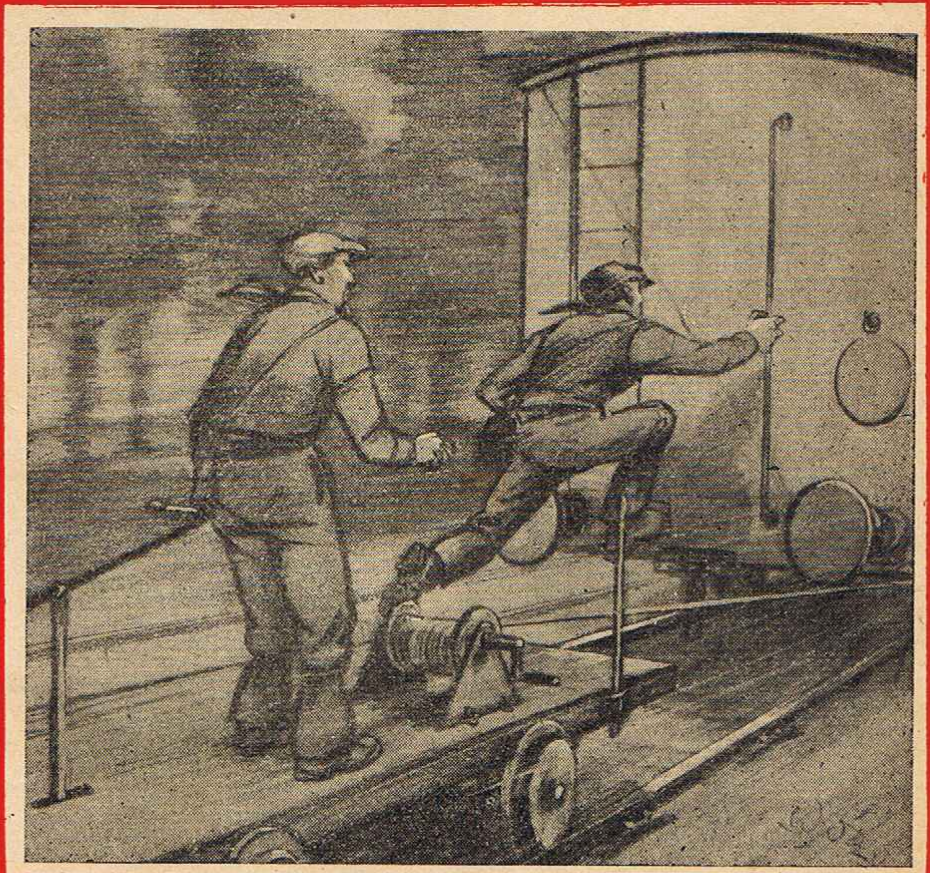
Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE PONSONBI-MILJOENEN

N° 2319

WEKELUKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Ponsonbi-miljoenen

HOOEDSTUK I

DE NACHTSPEELCLUB

Het middernachtelijk uur was reeds vrij lang voorbij, toen John Raffles en Charles Brand de trappen beklommen van een groot huis in het westen van Londen, en in een pas verbrede straat gelegen, na op fluisterende toon enkele woorden te hebben gewisseld met een portier, die hen pas had laten doorgaan, nadat zij, naar het scheen, een soort schibboleth oftewel wachtwoord hadden uitgesproken.

Gelijkvloers had het huis al heel weinig aantrekkelijks, en men kon eigenlijk niet goed begrijpen, wat twee welgeklede heren, die zich door een slee van een auto hierheen hadden laten brengen, wel kon aantrekken in dat grote, holle, slechtverlichte huis, maar niet zodra was men twee trappen opgegaan, en had men een deur geopend, die door een

tweede portier als een cerberus bewaakt werd, of de gehele omgeving veranderde als bij toverslag.

Men betrad allereerst een ruime vestibule, waar twee deftige lakelen een vestiaire bewaakten, evengoed ingericht als die van een grote schouwburg.

Er lag een dik tapijt op de vloer, en de vestibule was helder verlicht.

Er scheen echter bovendien een heel stelsel te bestaan van elektrische seinen, die in werking kwamen, zodra men was binnengetreden.

Raffles en Brand ontteden zich hier van hun jassen, welke door twee zwijgende bedienden in ontvangst werden genomen.

De heren kregen hun rond, kartonnen reçu, en vervolgden hun weg als gasten, die hier goed thuis waren.

Regelrecht liepen zij toe op een brede vleugel deur, die nadat zij er op een bijzondere wijze hadden geklopt, pas geopend werd, door een derde cerberus, die zich geheel alleen bevond in een soort voorvertrekje, slechts in gezelschap van een nummer van de Times, een stoel, en een telefoontoestel.

Brand keek een ogenblik hoofdschuddend naar dit zwaar gebouwde, grim-mige heerschappij, en zei toen op fluisterende toon tot Raffles:

— Zijn er nog meer van dat soort?

— Neen, Charles, dit is, als ik het mij wel herinner, de laatste. Die deur daar geeft toegang tot de eigenlijke speelzaal.

— En zijn al die voorzorgsmaatregelen noodzakelijk?

— Dat zal wel, anders werden zij niet toegepast. De politie treedt in de laatste tijd zeer streng op, en de zaak van Madame Belatof staat, geloof ik, sinds enige tijd in een kwade reuk. De politie heeft nog geen zekerheid, maar het kan toch onmogelijk lang meer duren, of een of andere spion brengt het bestaan van de geheime speelclub aan het licht, of wel een dronkenlap flapt er dingen uit, die, in zijn eigen belang en in dat van Madame Belatof, beter verzwegen waren gebleven.

Onder het praten waren zij het kleine vertrek door gestapt, begeleid door de portier, die nu een paar schreden terzijde deed, en aan een knop trok, verborgen in een hoek van de kamer, waardoor de laatste deur zich voor de beide laatkomende gasten opende.

De geheime speelzaal breidde zich voor hen uit.

Het was een groot vertrek, gemeubeld met schier overdadige weelde, en blijkbaar bestemd om tot verblijfplaats te strekken van lieden, die geen spier van hun gelaat bewogen, als zij op een enkele avond een paar duizend pond sterling verloren.

In het midden stond de voornaamste tafel, waar, onder het scherpziend oog van Madame Belatof zelve, het bacca-naat en het trente-et-un gespeeld werd.

Maar langs de wanden stonden afzonderlijke tafeltjes, ieder plaatsbiedend

aan vier of zes personen, en waar men zijn hart kon ophalen aan poker, bridge en andere kaartspelen, zelfs aan het eeuwenoude, deftige whist, met dit onderscheid evenwel, dat de fiches nooit minder dan een pond sterling kostten.

Er zaten op dat tijdstip zeker wel een veertigtal dames en heren, waaronder er waren uit de hoogste standen, en die zeker heel goed wisten dat zij iets deden, hetwelk met de Engelse wet in strijd was.

Doch momenteel scheen de politie niet het flauwste besef te hebben van het bestaan der speelclub van de rijke, uitgeweken Russin, want men had nog altijd in ongestoorde rust kunnen spelen en drinken in de vorstelijk door haar ingerichte speelzaal.

Zij zelve was een vrouw van een jaar of vijftig, klein en gezet, maar nog zeer levendig, met gitzwarte, allesziende ogen in een dik gepoederd gelaat, waarop een kunstmatig blosje, herinneringen aan een vervlogen jeugd moest welken.

Zij had het haar hel blond gebleekt en kort geknipt.

Zij werd geassisteerd door wat men een zaalchef of gérant zou kunnen noemen, een heel mager en heel klein heertje, Karlowitch geheten, dat men op een gewicht van 45 kilo taxeerde.

Madame Belatof, die een nicht van hem was, en over heel wat meer energie beschikte, had zich over hem ontfermd, en hem aangesteld als een soort majordomus, die gedwee alles uitvoerde wat zij hem opdroeg, al te blij, dat hij althans kon leven, en vrij goed ook, en aan enkele van zijn oude hartstochten kon voldoen, zoals het in grote hoeveelheden drinken van whisky en het beoefenen van het kaartspel.

Raffles, die hier meer geweest was, zoals de jager het gebied van zijn wildbaan wel eens bezoekt, teneinde zich te overtuigen van de stand van de grootwildstapel, ging dadelijk hoffelijk zijn buiging maken voor de vrouw des huizes, die hem haar kleine, dikke, witte hand toestak met een vorstelijk gebaar.

Raffles zei een paar vleuende woorden, die hun doel schenen te treffen, en stel-

de toen Brand voor, die, behoorlijk geïnstrueerd, niet naliet, op zijn beurt een diepe neiging te maken voor de vrouw des huizes.

Wat zij deed was zonder de minste twijfel verkeerd, en toch moest men zoiets als bewondering gevoelen voor haar moed, om een dergelijke onderneming op touw te zetten, die haar vroeg of laat in aanraking moest brengen met de strafrechter.

Deze plichtplegingen volbracht hebbende, maakte Raffles aan de zijde van Brand rustig een wandeling door de zaal, genietend van deze « studie van het mensdom », zoals het hier verzaamd was.

Tot zijn niet geringe verbazing, waarvan hij echter wijselijk niets liet merken, zag hij daar, in een hoekje, een heel oud dametje zitten, letterlijk behangen met juwelen, in wie hij aanstonds een zeer bekend lid van de Engelse adel herkende, tegen wie een Minister tante moest zeggen. En die dame zat hier in deze klandestiene nachtclub, en speelde heel hoog, zoals bleek uit het stapeltje goudgeld en bankbiljetten, dat zich naast haar bevende rechterhand had opgehoopt.

Haar mond met de dunne lippen was krampachtig vertrokken, en op de benige slapen parelden heel fijne zweetdruppjes. Ja, dit was wel een echt slachtoffer van de verschrikkelijke, meedogenloze speelhartstocht, die nimmer loslaat, wat hij eenmaal in zijn klauwen heeft vastgegrepen. Zij scheen volstrekt niets te zien van hetgeen er om haar heen gebeurde, en lette alleen maar op haar kaarten, die zij vasthield als een echte beroepsspeler, met geoefende hand.

Brand kon onmogelijk een licht gevoel van walging onderdrukken, toen hij zag dat die oude, adellijke vrouw pure cognac dronk, uit een groot, kristallen glas, en daarbij een sigaret rookte, zich af en toe geweldig verslikkend.

Die vrouw moest zeker al zeventig jaar zijn, als zij niet ouder was.

Hij ging verder, en herkende nog anderen, een schatrijke huiseigenaar wiens zoon diplomaat moest worden en die het

reeds gebracht had tot Legatiesecretaris, hij zag de vrouw van een hooggeplaatst rechter, natuurlijk zonder haar echtgenoot, maar daarentegen in gezelschap van een piepjong luitenantje der Redclif garde, hij zag ook een zeer oude professor, die reeds lang gepensioneerd was, omdat hij tekenen van kindsheid begon te vertonen, maar die toch nog schrander genoeg bleek, of dom genoeg, naar men het nemen wilde, om hier te komen, en zich met het gokspel te vermaken.

Aan de grote middentafel zag hij een jongmens zitten, dat hij meende te kennen.

Deze jongeman kon een jaar of zesentwintig zijn, hij had een zeer verzorgd uiterlijk, ofschoon zijn gezicht niet erg aantrekkelijk was, met de stekende, zwarte ogen, de al te zware wenkbrauwen, en de brede kaken.

Hij was heel bleek, althans op dat ogenblik en zijn blikken waren strak gericht op het ivoren kogeltje, dat met een zacht getik heen en weer sprong tussen de pennetjes van het roulette-rad, totdat het eindelijk stil zou blijven liggen, en een cijfer, een vak, of een kleur aanwijzen.

Brand stootte Raffles onmerkbaar aan, en vroeg zacht:

— Is dat niet Jack Longford?

Raffles volgde de richting van Brand's blikken en antwoordde toen met een hoofdknikje:

— Ja, dat is de neef van de Onderstaatssecretaris van Financiën.

— Wat is die knaap bleek.

— Dat is waarachtig geen wonder. Ik hoor weinig goeds van hem. Een nachtbraker, een speler, en een gevaarlijk heerschap voor de vrouwen die in zijn macht raken. Zijn oom schijnt hem echter graag te mogen, misschien wel omdat hij zelf geen zoons heeft, en omdat zijn neef zijn fortuin en zijn titel moet erven. Als ik de oude man was, dan stuurde ik dat neefje eens een paar jaren naar de tropen, waar hij dan mens zou kunnen worden, als hij er tenminste de geestkracht en de moed toe bezat.

— Iemand als hij zou daar ten on-

dergaan, vrees ik, zei Brand ernstig.

Langzaam wandelden zij verder, zonder dat iemand acht op hen sloeg. Brand zag nog meer bekende gezichten, die hij hier zeker niet had gedacht aan te treffen, en welker eigenaars zich volstrekt niet meer voor elkander schenen te generen; zij leden immers allen aan dezelfde kwaal, zij waren allen in de ban van dezelfde hartstocht.

Juist toen Raffles wilde gaan zitten, aan het enige nog onbezette tafeltje, zag hij, hoe de vrouw des huizes naar het telefoontoestel liep, even luisterde, van kleur verschoot, het toestel neerlegde, en ijlings naar de deur liep.

Hij zag hoe ze die opende, een paar woorden wisselde met de portier, toen de deur weer dicht wierp, met beide handen naar haar hoofd greep en zo een kort ogenblikje bleef staan, als iemand die ten prooi is aan de grootste angst en niet weet wat te doen.

Maar plotseling liep zij naar het midden van het vertrek, en met een hese stem fluisterde zij, maar zo dat het in de verste hoeken van het vertrek te horen was:

— Volg mij aanstonds, dames en heren, wanneer gij tenminste geen grote onaangenaamheden wilt beleven. De politie heeft zoëven een inval gedaan.

Onmiddellijk ontstond er de grootste opwinding. Het was alsof er brand geroepen was en er nu een paniek uitbrak.

De oude douairière, die van het glas cognac en de sigaret, hield met haar bevende hand en met haar valse tanden een soort reticule wijdopen, ter hoogte van de tafelrand, en streek er met de nu nog vrije hand, het hoopje goud en bankbiljetten in, met een onbegrijpelijke handigheid, waarna zij als een furie, met korte pasjes en trots opgericht hoofd naar de deur liep. Echter klonk weer de stem van Madame Belatof, die waarschuwend siste:

— Daarvoor is het te laat. Laat niemand de trap afgaan, tenzij het hem niet kan schelen aanstonds in handen van de politie te vallen. Wie daar geen prijs op stelt, volgt mij.

Reeds klonken beneden in het huis snelle voetstappen, het gebonk van gummistokken en vuisten op de deurpanelen, en het geluid van een korte worsteling. Waarschijnlijk werden op dat ogenblik de portiers, die tegenstand wilden bieden, overweldigd.

Binnen enkele minuten zou de politie in de speelzaal zijn.

Madame Belatof was reeds, terwijl haar gezicht nu vuurrood was geworden en graaf Karlowitsch haar spoor volgde, zoals een kuiken het de moederkip doet, naar een hoek van het grote vertrek gegaan en scheen daar met woedende haast aan iets te rukken, dat verborgen was achter een groot schilderij.

Een in de wand verborgen deur opende zich, en de Russin riep met schelle stem:

— Wie zijn vrijheid liefheeft, en zijn straatkleding er voor in de steek wil laten, die volgt mij. Binnen vijf minuten kan ik u in veiligheid hebben gebracht. Haha, zij hebben mij nog niet. Iwan, doe je plicht.

Dit laatste was gericht tegen de portier van het kleine zijkamertje, die zo snel hij kon de kaarten begon weg te grissen, en deze in zijn wijde zakken deed verdwijnen, waarna hij zich gereed maakte, de roulette in veiligheid te brengen. Maar er werd wel wat veel van hem verlangd, want hij moest ook nog zorgen dat het buffet ontruimd werd, en reeds dreunde de op slot gedraaide deur naar de kleine voorkamer onder de zware hakken der agentenlaarzen, terwijl een hoge, doordringende stem beval:

— Open de deur, in naam van Hare Majestelt de Koningin.

Het scheen als een prikkel te werken op de dodelijk verschrikte bezoekers, want allen drongen zich plotseling naar de geheime deur, en traptten elkander daarbij op de tenen in hun pogingen om het eerst de speelzaal te verlaten, waar de bediende intussen het licht had uitgedraaid.

In een volkomen duisternis, terwijl de deur begon te bezwijken, nam de wilde vlucht naar de geheime uitgang een aanvang.

HOEDSTUK II

EEN GEHEIMZINNIG VOORVAL

Het moet gezegd worden, dat mevrouw Belatof de moed en de koelbloedigheid van degenen, die haar klandestiene nachtclub bezochten wel zeer hoog had aangeslagen, want de tocht vereiste vrij veel van de geestelijke hoedanigheden der vluchtelingen, vooral wanneer zij niet meer tot de jeugd gerekend konden worden, en dat was met veel meer dan de helft het geval.

Ten eerste had de vlucht plaats in een bijna volkomen duisternis, want de geheime deur in de wand was door de bediende achter de laatste vluchteling onmiddellijk weer gesloten, en ten tweede bereikten die dames en heren, zoëven uit een vertrek gekomen waar een broekaswarmte heerste, en verhit nog door de speelwoede, na een pas of twintig plotseling de buitenlucht, want Madame Belatof was hen voorgegaan langs een trap, een buiten dienst gestelde brandtrap, die van de tweede verdieping naar het dak voerde. Die trap beklommen zij nu allen, dames en heren, blootshoofds, bezweet en hijgend, als een willoze kudde op de hielen van de belhamel.

Een paar wilden er naar beneden, naar de binnenplaats, maar dat bleek onmogelijk te zijn, want de brandtrap was buiten dienst gesteld, en liep alleen nog maar naar boven toe, niet naar omlaag.

Men hoorde woedende vloeken, met moeite onderdrukte verwensingen, hysterische gilletjes van de oude dames, die bijna flauw vielen, en het aansporend, ophitsend gefluister van degenen die achteraan liepen, en die de voorsten aanmaanden tot spoed, uit vrees, dat zij zouden worden achterhaald, en door de politie naar het bureau zouden worden gevoerd.

Men hoorde Madame Belatof kreunen van inspanning, terwijl zij de ijzeren trap besteeg, en aan één stuk riep:

— Hierheen! Hierheen!

Zo bereikte men dan eindelijk het platte dak. Het grootste gevaar scheen achter de rug te zijn, en Madame Belatof fluisterde op een geheel andere toon;

— Nu zullen zij ons niet meer zo gemakkelijk te pakken krijgen. Volg mij slechts. Wij moeten vijf huizen verder zijn, daar is een huis dat ook aan mij toebehoort en langs een achtertrap, als wij door het zolderluik gegaan zijn, zal ik u naar een binnenplaats brengen, vanwaar gij heel gemakkelijk een zijstraat kunt bereiken, buiten het bereik van de politie.

Zonder aarzelen ging zij verder, en achter haar aan strompelde de kuchende, vloekende, hijgende troep, waarbij Raffles, die er volstrekt niet op gesteld was geweest, alleen achter te blijven, ruimschoots gelegenheid had, zijn mensenkennis nog wat uit te breiden, en een dieper inzicht te krijgen in het menselijk gemoed.

Het was alsof een koortsdroom die lieden voortzwoefte over het dak, en hen toedreef naar die binnenplaats, vanwaar zij de vrijheid zouden bereiken en de schande konden ontlopen, voor de politierechter te moeten verschijnen.

Met opzet was Raffles een weinig achtergebleven, aan de zijde van Brand, ten einde het vluchtende troepje in het oog te kunnen houden.

Daar struikelde er plotseling een, op een paar meters afstand, zeker over een tuindraad of iets dergelijks.

— Pas op, Charles, waarschuwde Raffles luid, laten wij onze nek niet over hetzelfde ding breken.

— Er is volstrekt niets te zien, fluisterde Brand terug. Zeker een oude man, wiens trillende benen door de vermoedens en angst begeven hebben.

Nog enige meters verder, en zij zouden gestruikeld zijn over het lichaam van de gevallene.

Brand bukte zich over hem heen, en zei vriendelijk:

— Sta maar op, dan zal ik u wel steunen. Het is ook werkelijk een hele onderneming voor hen, die niet meer zo goed ter been zijn.

Hij had de gevallene bij de arm gevat om hem te helpen opstaan, toen hij tot zijn verbazing merkte, dat het lichaam niet meegaf, en zwaar was in zijn armen.

Het was echter zo donker op het dak, dat het bijna onmogelijk viel, de geaaltstrekken te onderscheiden van de man, die daar was gestruikeld.

Maar toen zijn handen even over het lichaam van de man gleden, fluisterde Brand eensklaps verschrikt:

— Hé, dat is vreemd. Hoe kan hij zo gevallen zijn? Het is de jonge man, die ik aan dezelfde tafel als die oude douairière heb zien zitten.

— Hoe kun je dat weten, Charles? vroeg Raffles.

— Ik heb hier de breloque die aan zijn horlogeketting hing, tussen de vingers. Het ding viel mij dadelijk op. Ik vond het een beetje ouderwets voor een jonge man, en overdreven. Het was een gouden munt, heel groot, en ik hield het voor een oude dubloen of een ducaat. Ik geloof niet dat ik mij kan vergissen. Wie zou zulke dingen nog meer dragen? Het is bijna niet denkbaar, dat...

Plotseling hield hij op, en zijn stem klonk schor, toen hij op gedempte toon vervolgde:

— Maar mijn hemel, hij is gewond. Mijn vingers zitten vol bloed.

— Waar?

— Even boven de maagkuil, zou ik zeggen. Hij bloedt heel erg. Wat moeten wij doen? Ik kan mij volstrekt niet voorstellen, waardoor hij zo gewond kan zijn.

Hij beweegt zich ook niet; hij zal toch niet dood zijn?

Raffles gaf geen antwoord.

Alleen hoorde Brand hem iets in zichzelf mompelen, dat hij niet kon verstaan. Zij waren nu alleen op het dak, want of de anderen hadden van het voor-

val niets gemerkt, of zij bekommerden er zich niet om, voortgedreven door hun angst, en de wens om de straat te bereiken, en zich zo snel mogelijk in alle richtingen te verstrooien.

Er viel niets meer van het vluchtende troepje te bespeuren dan een paar achterblijvers, die moeizaam voortstroomden, en die klagende kreten lieten horen.

— Blijf van dat lichaam af, Charles, beval Raffles kortaf. Het kan ons alleen maar in de grootste ongelegenheid brengen. Er is hier iets zonderlings gebeurd, en het zal wel gauw blijken wie deze man is, of was.

— Maar wij kunnen hem hier toch niet laten liggen. Hij mag toch niet doodbloeden.

— Dat zal ook niet gebeuren, hoor maar, de politie is ons al op de hielen, en als zij zich wat haasten, zullen zij de achterblijvers van dat vluchtende leger-tje nog wel kunnen inhalen.

— En wij dan?

— Wij moeten op een andere manier zien weg te komen, want ik zou liever niet in gezelschap van die anderen worden ingerekend. Achter die schoorsteen, en gauw, totdat zij voorbij zijn. Ik meen mij te herinneren dat wij zoëven nog een smalle brandladder zijn gepasseerd, die misschien tot even boven de grond doorloopt. In elk geval moeten wij het proberen. Het moet tot iedere prijs voorkomen worden, dat de politie jou zo in handen krijgt, met dat bloed aan je vingers. Ik ben benieuwd wie het was en waarom het gedaan werd.

— Waarom het gedaan werd, zeg je? vroeg Brand op een toon van schrik. Je gelooft dus...

— Houd nu verder je mond, en kom mee, daar zijn de agenten.

Raffles trok Brand zo snel hij kon mee naar een hoge schoorsteen, dicht bij de rand van het dak, en op een paar meters afstand van het begin van een smalle brandladder, waar zeker geen enkele vrouw zich op zou hebben gewaagd.

Nauwelijks stonden zij daar, of zij hoorden het grint van het dak kraken onder de haastige voetstappen van de

agenten, waarvan er twee of drie van een krachtige elektrische lantaarn waren voorzien.

In de duisternis zouden zij misschien het roerloze lichaam voorbij zijn gegaan, maar thans zagen zij het onmiddellijk, hetgeen Raffles en Brand aanstonds hoorden aan de uitroepen van verwondering.

— Wat hebben wij hier? Maar die man bloedt als een rund. Dadelijk met hem naar beneden, Jim. Hij heeft zeker een gemene val gedaan.

De rest wachtten de beide vrienden niet af, want zij konden elk ogenblik ontdekt worden, en daarom liepen zij snel naar de dakrand, en begonnen de smalle brandladder af te dalen, die inderdaad reikte tot op een paar meters van de grond, zodat zij zich gemakkelijk konden laten vallen, na met hun handen aan de onderste sport te zijn gaan hangen.

Van dat ogenblik af konden zij zich zo goed als in veiligheid beschouwen, want zij behoefden slechts over een lage muur te klimmen, welke de binnenplaats scheidde van een speelplaats, behorend bij een school, waarvan de deuren geen

hinderpaal konden opleveren voor een man als Raffles.

Het was omstreeks half twee in de nacht toen zij zich in een heel stille, volkomen verlaten zijstraat bevonden, en binnen vijf minuten hadden zij een taxi gevonden, waarvan de chauffeur wel wat verbaasd opkeek bij het zien van die heren zonder jas of hoed, maar die toch niet aarzelde, in het vooruitzicht van een goede fooi, en vooral nadat Raffles hem naar waarheid gezegd had wat er gepasseerd was, in de geheime speelclub van Madame Belatof, om hen tot op een paar honderd passen afstand van hun huis te brengen.

Een paar keer moesten de beide vrienden zich nog in een portiek verschuilen, om in hun opvallend gebrek aan overjassen en hoofddeksels niet door een patrouillerende agent te worden gezien. Brand slaakte een zucht van verlichting toen eindelijk de deur van het kleine herenhuis in Cromwell Street zacht achter hem dicht ging.

Nog een paar minuten spraken zij over het voorval van die nacht, voor zij zich tenslotte ter ruste begaven.

HOOFDSTUK III

EEN DAGBLADBERICHT EN DE GEVOLGEN

't Eerste waar Brand de volgende ochtend naar greep, was het ochtendblad van een populair dagblad, daar hij wel wist, in de deftige Times de zaak van die nacht met slechts enkele woorden vermeld te zullen vinden. Het waren echter juist de soort lieden die de Times lazen, die bij die zaak betrokken waren geweest, en niet tot hun ere.

De Daily Mail echter, welk blad niet de minste reden had om personen uit de hoogste standen te sparen, gaf van

het gebeurde niet alleen een zeer uitvoerig bericht, maar liet niet na, er nog een en ander bij te fantaseren, teneinde de geduldige en nieuwsgierige lezer te gerieven.

Wie er lust in mocht hebben, kan er de legger van het genoemde blad op naslaan, die voor iedereen ter inzage ligt, ten burele van het bekende blad, en wij bepalen ons dus tot het enkele stukje, dat betrekking had op de zonderlinge overval op het dak van de nachtclub,

en hetwelk Brand ongeveer tien minuten later voorlas aan Raffles, die pas de zonovergoten ontbijtkamer was binnengetreden.

Het luidde aldus:

«De grootste verrassing wachtte de politieagenten op het dak echter nog. Want het licht van hun zaklantaarns onthulde hun, juist toen zij op het punt stonden de achtervolging van de rijke nachtbrakers voort te zetten, de aanwezigheid van een roerloos lichaam, dat op het platte dak lag uitgestrekt, niet ver van een hoge schoorsteen.

Onmiddellijk viel waar te nemen, dat hier van een gewone val geen sprake kon zijn, want de voorzijde van het overhemd van het slachtoffer was met bloed bevlekt, en de ongelukkige ademhaalde nauwelijks.

Slechts een paar agenten zetten de achtervolging voort, vruchteloos overigens, want zij waren een minuut te laat, zij die het lichaam gevonden hadden en, brachten het met de uiterste behoedzaamheid de trappen af, door de geheime deur in de speelzaal en vandaar naar de vestibule. De nog steeds bewusteloze man werd vervolgens onmiddellijk naar het Sint Pancras Ziekenhuis overgebracht, waar hij, op het ogenblik dat wij dit schrijven, nog steeds niet tot bewustzijn is gekomen. Uit de weinige papieren, welke men in de dunne portefeuille vond, die hij in zijn binnenzak bleek te dragen, kon de politie zijn identiteit vaststellen.

De gewonde heet Carl Wolverton. De gearresteerde portiers van het clandestiene nachtlokaal, voorlopig als getuigen gehoord, verzekeren eenparig en met de meeste beslistheid, dat zij deze man nooit eerder in de speelzaal van hun meesteres gezien hebben. In de portefeuille bevond zich verder nog een brief, zonder betekenis overigens, maar die in een enveloppe stak, welke het adres van de jongeman bleek te bevatten. Hij woont in de Sussex Street in Bayswater, waar hij sedert een paar weken zeer eenvoudige vertrekken van een pensioen in gebruik heeft. Zijn hospita verzekerde ons, dat Wolverton regelmatige gewoonten

had, en haar veertien dagen vooruit betaald had. Hij had haar gezegd dat hij uit Australië kwam, en zoekende was naar een betrekking. Hij ontving slechts zeer weinige bezoekers.

Wat de toegebrachte wonde betreft, de politie tast hier nog steeds in het duister. Het onderzoek van de gerechtsarts zowel als van de directeur van het ziekenhuis moet aan het licht hebben gebracht, dat men hier te doen heeft met een verwonding, naar alle waarschijnlijkheid toegebracht met behulp van een windpistool, dat zeer dunne, stalen kogels afschiet, die nauwelijks de doorsnede hebben van een zakpotloodje. Niemand heeft namelijk de klank van een schot gehoord en toch verzekeren de politieagenten, dat dit hun niet zou hebben kunnen ontgaan in de nachtelijke stilte. Trouwens, Madame Belatof, die zich in arrest bevindt, heeft bij hoog en laag verzekerd, dat er niet geschoten kan zijn, omdat zij niets gehoord heeft. Wel heeft zij de val van een lichaam vernomen, maar zij heeft er geen verdere aandacht aan gewijd, omdat er verscheidene malen iemand op 't dak struikelde. Slechts terloops vermelden wij dat deze Russische dame hardnekkig weigert de namen te noemen van de adellijke hanzes en schatrijke leeglopers, die in haar clandestiene etablissement hun geld kwamen stukslaan.

Des te moeilijker wordt het natuurlijk voor de politie, de dader of de daderes van deze geheimzinnige moordaanslag te ontdekken, want het staat wel buiten kijf, dat de kogel, die de jonge Wolverton onmiddellijk gedood zou hebben, als het projectiel slechts een streep meer naar rechts het lichaam ware binnengedrongen, op het dak moet zijn afgeschoten door een van de vluchtelingen.

De politie hoopt nadere biezonderheden te vernemen van de gewonde zelf, wanneer deze tot bewustzijn komt. De geneesheer geeft echter weinig hoop op herstel, want de verraderlijke kogel is dwars door het lichaam gegaan, en heeft de nieren en andere vitale organen geraakt. Het grote bloedverlies heeft een

staat van uitputting veroorzaakt, die naar alle waarschijnlijkheid in de dood zal overgaan, zonder dat het beklagenswaardige slachtoffer van deze laaghartige aanranding, tot bewustzijn zal zijn gekomen. Er is echter, op hoop van zege, een bloedtransfusie toegepast.

Tenslotte kunnen wij nog vermelden dat het onderzoek van de politie naar de namen der bezoekers van gisteren wordt voortgezet, teneinde daaruit voldoende getuigen tegen mevrouw Belatof te kunnen bijeenbrengen, maar de hoop is gering, dat men iemand zal vinden ».

Brand spreidde de krant voor zich uit, en keek Raffles, die aandachtig had toegelusterd, met een vragende blik aan. Toen deze onbeweeglijk bleef zitten, vroeg hij tenslotte:

— Wat denk je van deze zaak, Edward?

— Ik denk, Charles, dat het sluipmoord is, antwoordde Raffles afgemeten. Het is een gemene, duivelse onderneming, als ik mij niet vergis. Maar wij zullen het wel tot klaarheid brengen, denk ik.

— Wil je het onderzoeken? vroeg Brand.

— Zonder twijfel. Het is geheimzinnig genoeg, en daarom trekt het mij aan. Laat ons eens zien, wie die Wolverton eigenlijk is. Een jongmens, dat pas een week te Londen woont, naar zijn eigen zeggen tenminste, en regelrecht uit Australië komt. Het dagbladbericht zegt, dat hij naar werk zoekt. Hier stuiten wij al op iets eigenaardigs. Want werkzoekende jongelui begeven zich toch als regel niet naar clandestiene speelzalen, waar zij weten, grote bedragen te kunnen verliezen.

— Maar ook winnen, viel Brand hem in de rede.

— Om te winnen, Charles, moet men toch beginnen met in te zetten. Een jongelui die in Bayswater wonen, hebben daarvoor meestal het geld niet. Ik geef echter toe, dat hij het had kunnen lenen, maar daarvoor ware het weer nodig geweest, dat hij veel langer te Londen woonde, en zich rijke vrienden had

kunnen maken. Maar alles wat ik hier zeg, zinkt in het niet bij wat ik je nu ga mededelen. Ik weet wie de moordeenaar is.

Brand slaakte een kreet van verbazing en schrik, en keek Raffles met grote ogen aan, terwijl hij stamelde:

— Dat kun je toch niet in ernst menen?

— Misschien ging ik wat te ver, Charles, en had ik moeten zeggen, dat ik een zeer sterk vermoeden heb. En luister nu. Terwijl wij over het dak liepen, als de laatsten, en dus alle anderen konden zien, hun gedaanten konden zien afsteken tegen de vrij lichte nachthemel, zag ik iemand een beweging maken naar zijn zak, de hand er snel uittreksken, ze opheffen ter hoogte van zijn heup, terwijl een ogenblik later Wolverton viel. De ander bleef doorlopen, zonder zelfs één blik ter zijde te slaan.

— Maar dan heb je hem alleen maar op de rug kunnen zien, Edward, riep Brand teleurgesteld uit.

— Dat is ook zo, maar het was een rug met iets eigenaardigs. Zulke dingen ontgaan mij niet gauw, misschien omdat ik mij van jongsaf aan er aan gewend heb er op te letten. Jij bent ook tamelijk wel doorkneet in de eisen van de mode in herenkleding, amice, en jij weet ook wel, dat de rokken van de heren op dit ogenblik achter in de rug twee tamelijk ver van elkaar geplaatste met laken overtrokken knopen hebben. De knopen van git hebben allang afgedaan en men ziet ze nog slechts bij hoge uitzondering, en dan alleen maar bij mensen, die geen geld of geen lust hebben, de mode nauwkeurig te volgen. Welnu, gisteravond heb ik een paar van die gitten knopen gezien en zelfs op het dak was de schittering der facetten nog duidelijk te volgen, in het zwakke licht dat daar nog heerste.

Brand speelde zenuwachtig met zijn mes, terwijl hij Raffles bleef aanzien, als om het antwoord van zijn lippen te lezen.

En dat antwoord kwam:

— De man die de rok met de gitten knopen droeg, was Jack Longford, de neef van Lord Cecil Ponsonbi.

HOOFDSTUK IV

RAFFLES DOET GEWICHTIGE ONTDEKKINGEN

Als Raffles zich eenmaal aangetrokken voelde tot het onderzoek van een of andere geheimzinnige kwestie, dan liet hij daarvoor andere dingen tijdelijk in de steek, en besteedde al zijn vernuft, al zijn scherpzinnigheid, en als het nodig was al zijn moed aan de zaak die hem bezig hield.

Zijn gezond verstand zei hem aanstonds, dat hier van een gewone wraakneming natuurlijk geen sprake kon zijn.

Er bestaat geen man ter wereld, die in staat zou zijn zich binnen een week tijds zodanige doodsvijanden te maken, dat dezen in werkelijkheid naar zijn leven zouden staan. Er school dus iets anders achter.

Dan was er verder het zonderlinge bezoek aan de speelclub van Madame Belatof. Haar « maison » was een gelegenheid, waar men niet zo gemakkelijk doordrong, en zeker niet zonder een introductie. Hoe was Carl Wolverton aan die introductie gekomen? Wie had hem die verschaft? Kende de Russin hem misschien persoonlijk van vroeger?

Raffles zou haar dat stellig onmiddellijk zijn gaan vragen, als hem dat maar mogelijk ware geweest. Maar ze zat in het Huis van Bewaring en, al had zij toch niemand anders ontvangen dan haar naaste familie en haar advocaat.

Raffles bewaarde dit dus tot later, wel wetende dat hij vroeg of laat met haar in connectie zou kunnen komen.

Het enige nadeel hiervan was, dat hij dan enige tijd zou moeten wachten, en dit was nu juist een zaak, die spoedig moest worden opgehelderd.

Maar omdat Raffles de gedachte van stilzitten bij dergelijke gelegenheden onmogelijk kon verdragen, zo verliet hij spoedig na het ontbijt van die ochtend met Brand het huis, en stapte in de

wachtende limousine, die door Henderson bestuurd werd.

De brave reus had van Brand reeds een en ander vernomen en keek dus niet erg verwonderd, toen hij bevel kreeg, naar Bayswater te rijden. Het duurde echter nog enige tijd, alvorens zij daar het huis hadden gevonden, waar miss Butterick haar eenzaam bedrijf van kamerverhuurster uitoefende.

Zoals het ook moelijk anders kon, er waren die ochtend al heel wat journalisten geweest, de weduwe Butterick was niet in een al te rooskleurig humeur, toen Raffles zich presenteerde, maar gelukkig steeg haar stemming verscheidene graden, toen Raffles op bescheiden wijze een half pond uit zijn hand in de hare deed overgaan.

Van dat ogenblik af stelde de brave vrouw er volstrekt geen belang meer in, wie of wat Raffles eigenlijk was, journalist of detective, lid van een informatiebureau of advocaat, en ze antwoordde zo goed zij kon op zijn vragen.

Het eerste vroeg Raffles wat hem van het meeste belang voorkwam:

— Kunt u mij ook zeggen, miss Butterick, of mijnheer Wolverton pas kort in Engeland was, toen hij kamers bij u huurde?

— Wel, mijnheer, hij kwam om zo te zeggen regelrecht van de boot, antwoordde de kamerverhuurster met rappe stem. Zijn grote bagage was er nog niet eens, deze kwam pas de volgende dag, en daar zaten van die grote, gekleurde papiertjes op, met de naam van een boot laat eens kijken, ja, « S.S. Sydney », stond er op, en dan ook nog Adelaide. Trouwens, mijnheer Wolverton zei mij al heel gauw, dat hij juist van Southampton te Londen was gearriveerd. Hij begreep wel dat ik geen reden had om hem te vertrouwen, met zijn simpel

vallesje, en daarom betaalde hij twee weken huur vooruit.

— Hoe kwam hij juist aan uw adres? Bayswater is tamelijk ver uit de City.

— Dat is meer dan ik u zeggen kan. Ik weet het heus niet. Misschien was hij naar een kamerverhuurbureau gegaan. Ik heb er natuurlijk niet naar durven vragen.

— Maakte hij de indruk van welgesteld te zijn?

— Nu, dat kan ik niet zeggen. Zijn koffer was wel groot, die ze hier brachten de tweede dag, maar er zat niet zo heel veel bijzonders in. Gedragen kleren, en boeken, ook tamelijk fijn ondergoed, wat portretten en zo, en meer van wat een jongeman van zijn jaren al zo bezit.

Op het woord portretten had Raffles onmiddellijk zijn oren gespist.

— Zou ik die portretten eens mogen zien? vroeg hij, en daarbij ging zijn hand op zulk een veelbetekenende wijze naar zijn vestzakje, dat juffrouw Butterick onmiddellijk op een draffje wegdribelde, het gesprek had plaats in haar eigen kraakzindelijke kamer, en een minuut of tien wegbleef, om toen weer met een hoog rood gezicht terug te keren, een cartonnetje doos onder de arm, die zij voor Raffles op tafel plaatste met de woorden:

— Dat is nu eigenlijk niet zoals het behoort, mijnheer, want ik heb die doos uit een gesloten kast genomen, waarvan ik nog een sleutel heb, die er op past, maar kwaad kan ik er immers niet mee?

— Wees daar verzekerd van, waarde juffrouw Butterick, antwoordde Raffles ernstig. Ik beloof u dat ik van die doos een heel discreet gebruik zal maken, en gij moogt er natuurlijk bij blijven, als ik die foto's bekijk.

Raffles lichtte het deksel van de doos, die een half dozijn merendeels reeds verbleekte portretten, een klein, rose strikje, zoals men het wel aan ouderwetse kinderjurken vindt, een zilveren rammeelaar, oud en gebroken en een paar brieven van het jaartal 1930 en 1931, bleek te bevatten. De brieven waren ge-

schreven met een fijne vrouwenhand. Raffles keek snel naar de ondertekening: « Je liefhebbende moeder ».

De brieven waren verzonden uit Londen en uit Stafford.

Raffles bekeek aandachtig een voor een de portretten.

Een was er van een knaapje van een jaar of twee, een naakt gekleedt joggie op een tiggervel, waar het vrolijk op spartelde, liggend op zijn mollig buikje, zich half oprichtend op de dikke armpjes.

Achterop stond geschreven, met een fijne hand:

« Onze Carl, 3 april 1912 ».

Het tweede portret was van een zeer knappe vrouw, gekleed in de dracht van omstreeks hetzelfde jaar, ongeveer 1911. Dezelfde vrouw was nog eens afgebeeld omstreeks een jaar of twaalf of veertien later, naar het scheen en in diepe rouw. Het was klaarblijkelijk een amateurskiedje, en een beetje verkleurd, maar de trekken van het knappe, zwaarmoedige gelaat waren nog duidelijk te herkennen. Deze foto was niet opgeplakt, en er achter was met een mannelijke hand geschreven:

« Moeder in 1924 ».

Met behulp van een papierklem waren een paar verdroogde imortellen aan dit kiekje vastgemaakt. Waarschijnlijk was deze vrouw dus dood. Dan was er nog een foto, die een heer voorstelde in trotse houding, gekleed in de dracht van ongeveer 1880 met een geruite pantalon aan, de ene hand in de revers van zijn lange geklede jas gestoken, en de ander rustend op een van die onmisbare pilaren, zonder welke destijds een fotografisch atelier onbestaanbaar werd geacht.

Hij droeg bakkebaarden, zoals de mode ze toen voorschreef, en zijn gitzwart haar werd gedekt door een zeer hoge cilinderhoed met platte randen. De man kon een jaar of vijftientig, hoogstens dertig zijn. Klaarblijkelijk van deze zelfde man was er nog een ander portret, dat wel minstens van dertig jaren later moest dateren en waarin hij gezeten was aan een schrijftafel. Het eertijds zwar-

te haar was hierop witter dan sneeuw, de bakkebaarden waren verdwenen, maar het was zonder twijfel hetzelfde gezicht, het was dezelfde aristocratische neus, dezelfde trotse mond, hetzelfde hoge, brede voorhoofd.

Raffles bekeek dit laatste portret met de meeste aandacht, en stak het toen Brand plotseling toe met de woorden: — Wie is dat?

Brand had het portret nauwelijks bekeken, of hij bracht er met de grootste verbazing uit:

— Maar, dat zou heel goed de oude Lord Cecil Ponsonbi kunnen zijn.

— Hij zou het niet kunnen zijn, Charles, hij is het zonder een spoor van twijfel, zei Raffles bedaard. Het kan ook wel ongeveer uitkomen met de leeftijd, Lord Cecil zal nu omstreeks tachtig zijn.

— Maar hoe komt zijn portret dan in deze doos?

— Dat is nu juist de kwestie die wij zullen moeten oplossen, gaf Raffles peinzend ten antwoord.

Raffles had de portretten en de brieven weer in de doos gedaan, en ze gesloten, juist toen de kamerverhuurster binnentrad.

Hij liep een paar malen in diepe gedachten verzonken heen en weer, en wendde zich plotseling tot de oude juffrouw met de vraag:

— Hebt u ooit opgelet, of mijnheer Wolverton sieraden droeg?

De vrouw dacht even na, voor zij ten antwoord gaf:

— Hij had een ring, dat weet ik zeker, een mooie zegelring, die hij wel eens bekeek, dicht bij het raam, maar die ik hem nooit heb zien dragen. Eens, terwijl mijnheer bezig was zich te scheren, ik geloof de derde dag dat hij hier was, en ik achter zijn rug de kamer deed, zag ik de ring liggen bij zijn gouden horloge, en ik keek er een beetje nieuwsgierig naar. Het was een prachtstuk, mijnheer.

— U hebt uw huurder natuurlijk wel eens goed aangekeken. Leek hij misschien een beetje op dit portret?

Raffles had de doos weer geopend, en hield haar onverhoeds de foto voor

van de heer uit 1880.

— Misschien, als je de bakkebaarden zou wegdenken, ja, dan zou hij er wel op kunnen lijken, mompelde de vrouw. Het is dezelfde neus en de ogen lijken ook.

— Nu, dan geloof ik niet dat wij u voorlopig langer behoeven op te houden. U is ons van veel nut geweest. Alleen nog dit, droeg mijnheer Wolverton die ring veel?

— Hij droeg hem nooit. Hij zei dat de ring van zijn vader was, die keer toen ik er eens naar keek, maar dat hij hem niet kon dragen, omdat hij hem niet paste. Hij bewaarde hem altijd in een doosje dat op de schoorsteenmantel staat:

— Nu ook?

— Natuurlijk mijnheer. Wilt u de ring soms eens zien?

— Dat had ik u juist willen vragen, zei Raffles vriendelijk.

Zij liep regelrecht op de schoorsteen toe, nam daar een fraai bewerkt doosje op, opende het,... het volgende ogenblik klonk een snepende kreet van schrik en ontzetting van haar lippen.

— Wat is er aan de hand? vroeg Brand ontdaan. Waarom schreeuwt u zo?

— Zou ik niet schreeuwen? riep juffrouw Butterick zuchtend. De ring is weg.

— Dat verwondert me niets, zei Raffles doodkalm. Ik wil zeggen, doet u maar geen moeite om er naar te zoeken, juffrouw. Denkkelijk zult u die ring niet zo gauw terugvinden. Wanneer was de ring er nog?

— Gisteravond, daarop durf ik zweren. Ik zag hoe mijnheer Wolverton hem in zijn hand nam, en bekeek, en toen weer in het doosje legde. En dadelijk daarop nam hij zijn hoed en ging weg, naar die nare Russische vrouw met haar speelhol. Als ik ooit gedacht had, dat mijnheer nog eens tot zulke dingen zou komen.

— Hij was dus 's avonds altijd thuis? vroeg Raffles levendig.

— Hij is twee of drie keer naar een schouwburg geweest, en hij heeft hier

ook zitten schrijven een paar malen. Maar voor zulke dingen had ik hem nooit aangezien. Hij was zo rustig en in zich zelf gekeerd. Veel spreken deed hij nooit.

— Zijn er vanochtend heren in deze kamer geweest, journalisten?

— Ja, en ook rechercheurs, politie-beambten in burger. Die hebben alles nagesnuffeld.

— Dan heeft natuurlijk een van hen die ring meegepakt, zei Raffles laconiek. Kende u de heren die hier kwamen?

— Nooit van mijn leven gezien.

— Hadden zij allen legitimatiepapieren, een kaart of zoiets?

— Welneen, mijnheer. Op een gegeven ogenblik kwamen er wel vier tegelijk en zij vroegen mij mijn hoofd sul.

— Hebben zij deze foto's bekeken?

— Neen, die zijn in de kast blijven staan. Zij hebben wel het schrijfbureau nagesnuffeld, en een paar van de politie zegden, dat zij nog wel eens terug zouden komen.

— Zet die doos met foto's maar weer in de kast, en sluit de kastdeur af, zei Raffles. En wat de ring betreft, ik zou dat maar spoedig aan de politie mededelen, zodat er naar de dief kan worden gezocht. En nu, juffrouw Butterick sta mij toe, dat ik u nog deze kleinigheid als souvenir geef van ons aangenaam onderhoud.

De kamerverhuurster vond, dat het een uitstekende dag voor haar was geweest, en liet met veel plichtplegingen Raffles en Brand uit, met de toezegging, dat zij van de diefstal van de ring onmiddellijk werk zou maken.

Zodra Raffles en Brand weer in de auto waren gestapt, en op de terugweg waren, zei Raffles, zich achterover in de kussens werpend:

— Nu, als mijn vermoedens juist zijn dan behoeft men naar de dief van die ring niet heel lang te zoeken. Die is natuurlijk gestolen door Jack Longford.

— Maar waarom dat alles? Wat kan hij hebben tegen die vreemdeling?

Raffles haalde even ongeduldig de schouders op, en antwoordde:

— Maar, amice, denk nu toch eens

even na. Je weet toch immers heel goed wie Jack Longford is; hij is de neef van de oude Lord Ponsonbi. Een volle neef. Er zijn geen andere erfgenamen dan hij, hij moet zelfs de titel erven, zodra de oude heer komt te overlijden, en bedenk dat hij een man is van minstens tachtig jaar. En nu komt daar plotseling een kleinzoon aanzetten...

— Een kleinzoon? vroeg Brand verbluft.

— Natuurlijk, Carl Wolverton. Wie anders? Heb je dan de portretten niet bekeken? Is het je dan ontgaan, wat er van de ring werd gezegd?

— Alles goed en wel, maar hoe komt die kleinzoon in Adelaide verzeild?

— Daar zal hij wel geboren zijn, denk ik, antwoordde Raffles laconiek. De fotograaf, die hem op zijn tweede jaar kiekte, woonde althans in die grote Australische stad. En redeneer nu maar even door, Charles, als ik je verzoeken mag. Carl komt hier, en daar hij de kleinzoon is, dat wil zeggen de enige zoon van Philip, moet hij de voorkeur hebben boven de neef, zoals onze wetten het al eeuwenlang duidelijk omschrijven.

— Maar waarom vertrok Philip Ponsonbi naar Australië? Hoe komt het dat die kleinzoon dan nu pas ten tonele verschijnt?

— Dat is iets wat ik je niet kan zeggen, ik weet het niet. Vermoedelijk hebben wij hier te doen met een van die treurige familietwisten, die tengevolge hebben, dat een zoon, na in de ogen van de ouders een onberaden stap te hebben begaan, met de vloek van zijn vader beladen het land verlaat, en niet meer terugkeert. Want, helaas, de trots, noem het maar de halsstarrigheid van die oude edellieden tart iedere beschrijving.

— Dat neem ik allemaal graag aan, maar waarom, in 's hemelsnaam, gaat die kleinzoon dan in zo'n burgerlijk kamertje wonen, en zoekt hij naar een betrekking, inplaats van regelrecht naar zijn grootvader te gaan?

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar dacht na, zijn hoofd in rimpels getrokken, en zei tenslotte afgemeten:

— Ik erken het, dat kan ik je niet zeggen, dat is me niet recht duidelijk.

Er zijn echter twee mogelijkheden: of de oude Lord Ponsonbi is op het ogenblik op reis, en men wacht eerst zijn terugkeer af, ofwel, en dit is verreweg het waarschijnlijkst, de vete duurt nog altijd voort, de vader is zonder vergif-fenis te erlangen de dood ingegaan, en de kleinzoon is te trots om de eerste te zijn, en de grijsaard de hand ter verzoening te bieden. Maar wat het overige betreft, dat is dunkt mij zo helder als glas. De neef heeft iets van die terugkeer in de neus gekregen, en hij wacht een gunstig ogenblik af, om die lastige,

ongewenste indringer uit de weg te ruimen. En nu zijn slachtoffer nog niet helemaal dood is, tegen de verwachting in, begint hij met de ring te stelen, onder de een of andere vermomming, en loopt stellig rond met plannen, om in dat burgerlijk huisje ook het overige weg te halen, dat de identiteit van de ander zou kunnen aan de dag brengen. Dat alles komt mij al heel eenvoudig voor, Charles.

Maar reeds de naaste toekomst zou leren, dat de zaak toch niet zo eenvoudig was, als Raffles het zich op dat ogenblik wel voorstelde.

HOOFDSTUK V

EEN ONVERWACHTE VONDST

Carl Wolverton stierf niet, dat was reeds duidelijk, de derde dag na zijn opneming in het hospitaal.

Hij was na een lange bewusteloosheid weer tot het leven ontwaakt, en de geneesheren, die geen kogel hadden kunnen vinden in de wonde, verklaarden dat het krachtige gestel van de jonge man er hem naar alle waarschijnlijkheid bovenop zou helpen.

Het zou echter noodzakelijk zijn, dat hij minstens een drietal weken in het ziekenhuis zou moeten worden verpleegd want niet alleen had het bloedverlies hem ten zeerste uitgeput en zou er zeker nog wel een bloedtransfusie moeten worden toegepast, maar er bestond toch nog altijd vrees voor complicaties, al was tot dusverre de wondkoorts gelukkig uitgebleven.

Maar als de justitie soms gehoopt mocht hebben, dat het einde van de bewusteloosheid ook het einde zou betekenen van de onzekerheid, waarin men

nog altijd rondtastte, dan had zij zich vergist.

Want bij de allereerste ondervraging reeds, verklaarde Wolverton met een zwakke stem, dat hij zich volstrekt geen voorstelling kon maken van het gebeurde op het dak. Hij had op een gegeven ogenblik een scherpe pijn gevoeld door het gehele lichaam, en hij was neergevallen.

Onmiddellijk na zijn val was hij het bewustzijn kwijt geraakt.

Dat was voor de politie een zeer onaangename tegenvaller, maar zij gaf de moed niet zo gauw op, en zodra de geneesheer er verlof toe gaf, begon zij Wolverton nader te ondervragen. Hij was immers de enige van de gasten van Madame Belatof, die zij in handen had kunnen krijgen en de Russin zelve bleef hardnekkig zwijgen, met een vastberadenheid, die bijna bewondering afdwong.

En toen deed zich weer een nieuw bezwaar voor: Wolverton verklaarde, dat hij nog niet lang in Engeland was, en dat hij geen van de bezoekers kende, die daar aanwezig waren geweest, en dus ook onmogelijk namen kon noemen.

Men zal zich levendig kunnen voorstellen, welke indruk deze verklaring moest maken op Raffles en Brand, die zij daar in de Daily Mail lazen, welk blad van zins scheen te zijn, van de inval in het speelhuis en de achtervolging op het dak een soort « cause célèbre » te maken.

Wolverton scheen dus Longford niet te kennen, niet alleen niet van naam, maar ook niet van uiterlijk.

Nu wilde de politie natuurlijk gaarne weten, hoe Wolverton toegang had gekregen tot die geheime speelzaal, waar deugdelijke introducties werden geëist, en nu kwam het tamelijk onverwachte antwoord: de jonge Wolverton had de dag tevoren een briefje ontvangen van een hem onbekende dame, die hem uitnodigde tot een samenkomst in de speelclub van Madame Belatof, waarin hem tevens werd uitgelegd, wat hij te doen had om daar toegang te krijgen. De brief was alleen ondertekend met de naam Jane, en iedere Londenaar zou zich waarschijnlijk nog wel eens bedacht hebben, alvorens aan zulk een zonderlinge uitnodiging gevolg te geven, die toch zeker onmogelijk geschreven kon zijn door een werkelijk fatsoenlijke en bonafide dame.

Wolverton had het buitengewoon romantisch gevonden, begrijpelijk, vooral met het oog op het feit, dat hij regelrecht uit Australië kwam, en vele jaren achtereen in de « bush » en de « karoo » had gewoond, ver van alle beschaving, en hij dacht niet eens aan een aarzeling of een weigering.

Natuurlijk behelsde de brief nog een aanduiding van een soort herkennings-teken, en ook een vastgesteld uur, maar vóór dat uur was aangebroken, had de inval van de politie al plaats gehad. In ieder geval sprak Wolverton de waarheid, want men vond het briefje in kwestie in zijn portefeuille.

Voor Raffles kon er natuurlijk zelfs geen schijn van twijfel bestaan, of het briefje was geschreven door Longford. Waarschijnlijk was oorspronkelijk diens doel geweest, Wolverton te bespieden, hem na te gaan na afloop van de avond, en hem dan verraderlijk overhoop te schieten. Bij de vlucht op het dak echter had hij de gelegenheid gunstig gezien.

Toen Raffles en Brand dit alles in zich hadden opgenomen en goed verwerkt, deed zich als vanzelf deze vraag voor:

Waarom verklaarde Wolverton niet wie hij was? Wat weerhield hem, zijn eigenlijke naam, zijn titels, en zijn rechten openbaar te maken, en naar zijn grootvader te vragen? Waarom hield hij zich achteraf? Waarom poogde hij niet, een verzoening tot stand te brengen?

En dan verder, hoe kon Longford weten, dat zijn neef onderweg was naar Londen, en dat deze jongeman juist die neef was, en geen ander? Had hij spionnen gehad in Adelaide?

Raffles wist met zekerheid, dat Longford in het bezit was van de zegelring en niet zou nalaten, bij de eerste de beste gelegenheid zich meester te maken van alle andere dingen, die de identiteit van zijn neef konden bevestigen.

Dit was nu iets, dat zeker moest worden voorkomen, want het zou Wolverton onmogelijk vallen, zijn aanspraken te bewijzen, wanneer hij dat niet kon ondersteunen door het overleggen van de familiepapieren.

Het was wonderlijk genoeg dat hij dat al niet dadelijk gedaan had, toen hij zich de ring had toegeëigend. Het waarschijnlijkste was, dat hij er toen geen gelegenheid voor had gehad.

En om hem die voorgoed te ontnemen, besloot Raffles in de namiddag van de derde dag een stoute stap te wagen, en Longford voor te zijn, door beslag te leggen op de bezittingen van diens slachtoffer.

Natuurlijk zou de hospita die maar niet aan de eerste de beste afgeven, en het was dus zaak, zich te vermommen, en behoorlijk te grimeren.

Raffles deed dan ook aldus, voorzag zich van legitimatiebewijzen als inspecteur van politie, die niets te wensen overlieten, en begaf zich naar het oude huis in Bayswater.

Het scheen een zaak van teleurstellingen voor hem te zullen worden, want wederom wachtte hem een tegenslag: miss Butterick vertelde hem, dat diezelfde ochtend iemand van het St. Pancras Gasthuis was gekomen, voorzien van een deugdelijke legitimatie, door Wolverton zelf ondertekend en waarschijnlijk aan een verpleegster gedichteerd, en waarin hij verzocht, al zijn hebben en houden, zijn kleren inclus, mede te geven aan de ziekenverpleger, die het briefje bracht. De man zou ook moeten betalen wat hij schuldig was, en miss Butterick kon dus geen enkel bezwaar doen gelden en had dan ook werkelijk alles keurig ingepakt in het grote valies en dat medegegeven aan de bringer van het briefje.

Raffles glimlachte flauwtjes, toen de brave vrouw vervolgde, dat er, nauwelijks een paar uren nadat de ziekenverpleger was heengegaan met het valies, een eerwaardig heer met een lange witte baard was verschenen, die verklaarde dat hij de zaakwaarnemer was van haar huurder, en om zijn papieren kwam vragen.

Zij kon natuurlijk niets anders doen dan hem verwijzen naar de directie van het ziekenhuis, waar Wolverton was opgenomen.

— Nu, dan heeft mijnheer Longford tenminste evengoed achter het net gevestigd als ik, dat is tenminste een zwakke troost, bedacht Raffles, terwijl hij zich gereed maakte om te vertrekken. Die moordzuchtige neef van Lord Cecil had er natuurlijk groot belang bij, zodra het zo goed als zeker was dat zijn slachtoffer zou blijven leven, althans diens papieren in zijn bezit te krijgen.

Raffles keek nog eens rond, terwijl zijn blikken gingen over de weinige, waardelooze voorwerpen, die waren achtergebleven, en vroeg toen, reeds met zijn voet op de drempel:

— U hebt natuurlijk alles meegege-

ven, tot het laatste stuk?

— Een paar kleinigheden uit de slaapkamer heb ik vergeten, mijnheer, maar zij hadden heus niets om het lijf, en als mijnheer Wolverton ze soms wil hebben, dan kan ik ze hem met plezier laten brengen door het dagmeisje. Het zijn maar een paar flesjes met haarwater, en wat tandpasta.

Raffles was al naar binnen gegaan en keek tamelijk onverschillig naar een paar half ledige flesjes en een porseleinen doosje met tandpasta, totdat hem een klein flesje in de handen viel, dat hij ontkurkte en er even aan rook, gehoor gevend aan de gewoonte, die hem eigen was, om letterlijk bij alle gelegenheden, hoe onbetekenend schijnbaar ook zijn zintuigen de kost te geven.

Hij snoof de scherpe lucht van de tinctuur op, die in het flesje was, goot een druppeltje op zijn vingertop, kurkte het flesje weer, en vroeg langs zijn neus:

— Hoe oud was mijnheer Wolverton zowat, denkt u?

— Wel, stellig nog geen dertig, luidde het antwoord. Een jongeman in alle mogelijke opzichten, al heb ik hem dan ook nooit met een meisje gezien.

— Verfde hij zijn haar? vroeg Raffles op de man af. Was hij misschien grijs?

— O foei, mijnheer, hoe komt u er bij? riep juffrouw Butterick verontwaardigd uit. Hij was ravenzwart.

— Zo zwart als mijn vingertop, bijvoorbeeld, vroeg Raffles met een glimlachje, terwijl hij haar de top toonde, waar de druppel van de kleurloze vloeistof zich had uitgespreid, en bezig was, zich onder de invloed van de lucht tot een diep zwart te verkleuren.

Juffrouw Butterick keek stomverwonderd naar die vinger en antwoordde stotterend:

— Ja, zo zwart was hij zeker wel. Haalt u dat uit dat flesje? Dat is heel gek.

— Herinner u eens goed, juffrouw Butterick, hebt u mijnheer Wolverton nooit eens verrast, terwijl hij met zijn toilet bezig was?

— Wat denkt u wel van mij, mijnheer? Ik ben een fatsoenlijke vrouw, verdedigde de kamerverhuurster zich kwaad.

— Ik bedoel natuurlijk, bij ongeluk, hernam Raffles glimlachend.

— Niets van die aard, mijnheer, zei juffrouw Butterick kortaf. Het zou trouwens onmogelijk zijn geweest, hij deed altijd de knip op de deur.

— Zo? Dan had hij zeker kleine toiletgeheimpjes, die hij niet gaarne openbaar maakte. Ik zal dit flesje maar hier laten; misschien vraagt mijnheer Wolverton er nog wel om, ofschoon ik dat eigenlijk niet waarschijnlijk acht.

— Waarom niet?

— Och, zo maar. Dag juffrouw Butterick, ik zal u nu maar niet langer ophouden.

Raffles nam beleefd zijn hoed af, groette de oude dame, en verliet het huis, maar bleef op straat een ogenblik in gedachten stilstaan om zichzelf hoofdschuddend af te vragen:

— Wat is dat nu voor een vreemd geval? Waarom verft een jongeman zijn haar, die toch nog onmogelijk grijs kan zijn? Zou hier dan werkelijk nog meer achter schuilen dan ik aanvankelijk vermoed heb?

HOOEDSTUK VI

WAT LORD CECIL TE ZEGGEN HAD

Raffles bedacht zich niet lang, maar stapte een straat verder in de auto, waarmede Henderson hem opwachtte, en gaf de reus opdracht, hem naar het St. Pancras Gasthuis te rijden.

Hij wilde zekerheid hebben omtrent het vermoeden, dat langzamerhand bij hem begon te rijzen.

Het kon volstrekt ongegrond zijn, en dan was het des te beter, maar werd het bevestigd, dan opende zich hier plotseeling voor zijn voeten een ware doolhof van bedrog en van misdaad, waaruit hij de weg wilde zoeken, tot iedere prijs.

Een rit van een half uur bracht hem tot voor het grote hospitaal, waar Raffles op zijn verzoek aanstonds werd toegelaten bij de geneesheerdirecteur.

— Ik ben rechercheur, dokter, zo begon hij. Hier is mijn aanstelling. Ik zou u gaarne enige vragen willen stellen met betrekking tot uw patiënt Wolverton, die vanochtend, nadat hij uit zijn bewusteloosheid ontwaakte, het verlangen te kennen gaf, dat zijn bezittingen gehaald zouden worden.

— Ik weet wie gij bedoelt, mijnheer. Nummer 5 op zaal 14. Hij ligt daar met twee andere zieken, op een kamer van

zes bedden.

— Vroeg de patiënt dadelijk naar zijn papieren? vervolgde Raffles al aanstonds.

— Onmiddellijk. Wij hebben ze onder zijn ogen in het kastje boven zijn bed moeten leggen. Het was een cartonnen doos met papieren en portretten, meen ik.

— Heeft de patiënt soms nog andere verlagens te kennen gegeven, dokter? vroeg hij, bijvoorbeeld, om een handspiegel?

— Hoe kunt u dat weten? riep dokter Spratt verrast uit. Dat is inderdaad het geval geweest. Hij is nog zo zwak, dat hij het ding niet kon vasthouden.

— Hij stelde zeker de vraag, om zijn hoofd kaal te scheren?

— Maar wat drommel, mijnheer, komt u mij hier van mijn kostbare tijd be-roven, als u het allemaal al weet? vroeg Spratt toornig. Dat deed hij inderdaad.

— En u hebt toegestemd? vroeg Raffles op levendige toon.

— Natuurlijk niet. Zijn haar was niet erg lang en het was niet eens nodig het te knippen, laat staan scheren. Natuurlijk wordt het wat anders, wanneer de

patiënt koorts zou krijgen, en wij ijscompressen zouden moeten toepassen.

— Drong hij sterk aan?

— Ja, hij wond zich over de zaak nogal op.

— Is hij erg verzwakt?

— Dat behoef ik u niet te zeggen. Hij kan ternauwernood het hoofd bewegen.

— Is hij op het ogenblik bij kennis?

— Volkomen. Hij schijnt een sterk gestel te hebben. Maar hij heeft liters bloed verloren, en is zo slap als een vaatdoek. Maar wij zullen hem morgen een bloedtransfusie geven en blijven complicaties uit, dan zullen wij er hem wel weer bovenop halen. Mocht er echter wondkoorts optreden, dan kan ik natuurlijk nergens voor instaan.

— Zou het soms mogelijk zijn, de patiënt even te zien? Maar vooral zonder dat hem gezegd wordt, dat ik van de politie ben?

— Ik begrijp eigenlijk niet goed wat gij wilt, mijnheer, maar ik kan mij natuurlijk moeilijk tegen uw wens verzetten, als hij daarbij beperkt blijft. Maar dan zult gij u moeten haasten, want het plan bestond, om de patiënt aanstonds te behandelen voor een kleine operatie, die de behandelende geneesheer volstrekt noodzakelijk vindt, ten einde een inwendige bloeding te voorkomen, die zich nog altijd zou kunnen voordoen.

— Daarbij wordt de patiënt natuurlijk onder narcose gebracht? vroeg Raffles.

— Dat spreekt vanzelf. De operatie is niet groot, maar natuurlijk pijnlijk.

— Maar dat is prachtig. Dan zal ik zo vrij zijn, hier even te wachten, zodat ik de patiënt niet behoef lastig te vallen. Ik verzoek dan niets anders, dan mij hier een paar van zijn haren te brengen, met wortel en al uitgetrokken.

Een ogenblik keek dokter Spratt Raffles met de grootste verbazing aan, en vroeg toen, zich haastig naar Raffles toe buigend:

— Wilt u mij niet zeggen, mijnheer, wat er eigenlijk met patiënt nummer 5 op kamer 14 aan de hand is?

— Ik kan alleen maar zeggen, dat er een zeker vermoeden tegen hem gerezen is, dokter, en dat wil ik bevestigd zien, of ontzenuwd. En die paar haren zullen mij antwoord kunnen geven op heel wat vragen.

Dokter Spratt knikte alleen maar, drukte op een schelknop, en sprak flusterend een paar woorden met een hoofdverpleegster, die was binnengetreden.

Deze verwijderde zich en blijkbaar bleef er toen verder niets anders over dan te wachten. Gedurende deze wachttijd voerde de geneesheerdirecteur een gesprek met Raffles over allerlei zaken, en misschien verbaasde hij zich wel een weinig over de grote medische kennis, die hij bij de gewaande rechercheur aantrof.

Toen ging de deur opnieuw open, en de hoofdzuster trad binnen met een stukje wit papier in de hand, dat zij dokter Spratt toestak, die haar zei:

— Ik dank u, zuster. En denk er om, geen woord hierover tot de patiënt.

— Geen woord, zuster, drong Raffles met kracht aan. De wetenschap, dat hem een paar haren zijn uitgetrokken, zou de toestand van de patiënt aanmerkelijk kunnen verergeren.

De zuster ging weer heen, Raffles ontvouwde het papiertje, nam er vier haren uit, en bekeek ze zeer aandachtig.

Zelfs zonder vergrootglas kon men wel zien, dat die haren bijna over de gehele lengte gitzwart waren, maar rosblond of rood vlak boven de wortel, over een afstand van nauwelijks een kwart millimeter.

Dokter Spratt had verbaasd toegekeken, en vroeg nu:

— Wat is er nu met die haren, mijnheer?

— Niets anders dan dat zij geverfd zijn, dokter, antwoordde Raffles glimlachend. Patiënt nummer 5 heeft rood haar. Daarom drong hij er zo op aan, dat het hem zou worden afgeschoren. En nu zal ik u niet langer lastig vallen, en heb ik nog slechts één enkel verzoek: toon vooral niet te veel verbazing over dat verven van zijn haar, en neem het als een natuurlijke verklaring aan, als

hij zijn ijdelheid aanvoert als motief.

Raffles was al opgestaan, en vervolgde met een korte buiging:

— Ik dank u zeer voor uw hulp, dokter, en misschien zal ik nog wel eens terugkomen. Behandel de patiënt in ieder geval met zorg, want er zal voor hem betaald worden, hoe dan ook.

Zonder verder nog tijd te verliezen verliet Raffles het ziekenhuis, stapte weer in de auto, en terwijl Henderson snel naar de Cromwellstreet reed, mompelde Raffles voor zich heen:

— Ik gaf er wat voor, als ik wist, wat hier nu eigenlijk achter steekt. Heeft dat verven van het haar werkelijk niets te betekenen? Komen er roodharigen voor in het geslacht der Ponsonbi's? Het klinkt niet erg waarschijnlijk, volkomen onmogelijk is het echter niet, en ik moet zekerheid hebben. Er is echter nog meer. Waarop wacht die mijnheer Wolverton nu toch eigenlijk om zich bekend te maken en zich naar zijn grootvader te begeven?

Niet zodra was Raffles weer in het kleine herenhuis teruggekeerd, of hij gaf Brand, na hem met enkele woorden op de hoogte te hebben gebracht, opdracht, zo snel mogelijk het tegenwoordige adres op te sporen van Lord Cecil Ponsonbi, terwijl hij zichzelf opnieuw ging vermommen.

Beiden waren met hun arbeid ongeveer terzelfder tijd klaar, want een paar telefonische informaties waren voor Brand voldoende geweest: zijne Lordschap vertoefde op dit ogenblik met enige oude vrienden op zijn bezitting te Stafford.

Henderson reed hem met de Rolls Royce er heen, zij hadden nog minstens vijf uren dag.

— Denk je dat de oude heer je zal willen inlichten? vroeg Brand.

— Dat zal hij zeker doen, als hij vrede wil sluiten met zijn kleinzoon, en in het tegenovergestelde geval kan hij mij hoogstens de deur wijzen.

Raffles bekeek zich nog eens in de spiegel en was blijkbaar tevreden over zijn uiterlijk.

Hij zag er uit als een eerwaardig pro-

dikant, met zijn bakkebaarden, zijn eenvoudige, zwarte kleren en zijn kaarsrechte houding.

— Ik zal nu maar gaan, en ik heb een voorgevoel, dat ik daarginds wel iets merkwaardigs te horen zal krijgen. Adieu, Charles, tot fluksjes.

Raffles verliet opnieuw het huis. De rit met de snelle auto duurde niet langer dan de treinreis, want de weg maakt lang niet zoveel bochten als de spoorlijn, en de wagen stond tenslotte stil voor het poorthek van de uitgestrekte bezitting van Lord Cecil.

Het was nog volop daglicht, ofschoon het onder de bomen begon te schemeren, maar Raffles, nog in de auto gezeten, kon duidelijk een achttal heren zien, allen in de korte, wijde plus fours gekleed.

Zij betraden juist het huis, toen Henderson aan de bel van het hek trok, waarop een bediende verscheen, een man die zeker niet ver van de zeventig was, die na enige aarzeling het hek voor de onbekende bezoeker opende, en hem nog wat later ging aandienen bij zijn meester.

Raffles werd binnengelaten in een bibliotheek, tamelijk somber, en vijf minuten later ging de deur opnieuw open, en lord Cecil stond voor hem. Een nog ongebogen man, ondanks zijn tachtig jaren, met dun, sneeuwwit haar, en een nog altijd trots gezicht, maar waarop heel duidelijk de sporen van verborgen lijden te ontdekken waren.

Hij draaide wat verbaasd met het kaartje tussen zijn ivoorwitte vingers, hetwelk Raffles hem zoëven had doen brengen, keek Raffles met zijn heldere ogen doordringend aan, en zei toen:

— Neem mij niet kwalijk, eerwaarde, dat ik u niet onmiddellijk kan thuisbrengen, en verontschuldigd, wat ik u verzoeken mag, mijn sportkleding. Gij hadt mij echter laten zeggen dat het een zaak van gewicht betrof. Ik zal aanstonds worden weggeroepen naar Londen en, ik heb dus niet veel tijd.

— Verontschuldigd u vooral niet, mylord, begon Raffles. Het is geen wonder dat u me niet kent, de heer van een heel

andere streek. Mijn standplaats is in een van de noordelijke voorsteden van Londen. Ik zal trachten u zo kort mogelijk op te houden, en u onmiddellijk zeggen wat mij hier brengt. Ik kom terzake van uw kleinzoon, Carl Wolverton.

Die weinige woorden hadden een ongehoorde uitwerking op de oude man. Zijn gezicht werd nog bleker, hij wankelde, en het was duidelijk zichtbaar, dat hij uit alle macht streed tegen de ontroering, die zich van hem had meester gemaakt.

— Kent gij hem? Kent gij de knaap? vroeg de oude man.

— Dat geloof ik althans, mylord. Mag ik weten of gij hem verwachtte?

— Maar ik heb hem immers geschreven, riep Lord Cecil uit. Natuurlijk verwacht ik hem. Ik verwacht hem zelfs al meer dan tien dagen, en ik kan mij niet begrijpen wat de jongen tegen houdt. Ik geloof wel te mogen zeggen, dat ik tot het uiterste ben gegaan, en wie het mij tien jaren geleden zou hebben voorspeld, dat ik een jongen van mijn zoon de hand zou toesteken, die zou ik hebben uitgelachen. Maar ziet gij, als men tachtig wordt, en gij ziet om u heen de anderen vallen, een voor een, en gij blijft alleen achter, eenzaam, met als enig gezelschap oude kletsmaajors, zoals gij er zelf een zijt, dan begint men te verlangen naar, naar iets anders. Dan begint men de dingen anders in te zien, en vraagt men zich af, of ge misschien niet heel hard zijt geweest. Daarom schreef ik hem, en zei hem, dat we alles moesten vergeten, en dat ik hem hier wilde hebben, hem, en die dekselse vrouw van hem, en zijn baby.

— Wat zegt gij? Is Carl getrouwd? riep Raffles verbaasd uit.

— Twee jaren geleden. Wist gij dat niet? En gij zei dat gij mijn kleinzoon kende?

— Ik ken hem, en toch maar zeer oppervlakkig, mylord. Later zal u dat wel duidelijker worden, hernam Raffles, wiens ogen een ogenblik waren beginnen te schitteren. Zo, zo, dus eigenlijk zijt gij reeds overgrootvader. Antwoorde uw kleinzoon dat hij zou komen?

— Natuurlijk. Hij antwoordde met een telegram. Hij zou aanstonds naar Stafford komen, met de « Sydney ». Dat schip is twaalf dagen geleden al te Southampton aangekomen. En hij kwam maar niet.

— Hebt u de passagierslijst ingekeken? vroeg Raffles, haastig en opgewonden.

— Neen, daaraan heb ik niet gedacht, ik oude suffer, riep Lord Cecil uit. Kan dat verzuim nog worden hersteld?

— Jazeker. Die lijsten worden gedrukt en er zullen er zeker nog wel enige over zijn aan het kantoor van de scheepvaartmaatschappij. Ik zie dat gij hier een telefoon hebt. Staat gij mij toe dat ik onmiddellijk even informeer?

Lord Cecil was zeker niet weinig verbaasd over het optreden van de oude predikant. Hij werd zelfs een weinig ongerust, maar hij gaf dadelijk zijn toestemming, en Raffles telefoneerde. Hij stelde zich in verbinding met het agentschap van de White Star Line te Londen, en een minuut of vijf later legde hij de hoorn weer langzaam neer, en zei afgemeten tot de ongeduldig op en neer lopende grijsaard:

— Uw kleinzoon Carl Wolverton kan zich zeker wel aan boord van de « Sydney » hebben bevonden, mylord, maar dat is niet meer na te gaan, omdat hij dan als landverhuizer moet hebben gereisd. Zijn naam komt niet voor onder die van de passagiers der eerste, tweede of toeristenklasse.

— Maar wat betekent dat? riep de oude heer driftig uit. Is die jongen gek geworden? Ik zond hem juist voor die reis een bedrag van 500 pond sterling, wat toch wel viermaal te veel was. Wat steekt hier achter?

— Ik vrees iets heel lelijks, mylord, antwoordde Raffles ernstig. En ik denk dat u direct wel al uw geestkracht zult nodig hebben, om de slag te verduren, die ik u zal moeten toebrengen. Kunt gij mij zeggen, of er roodharigen voorkomen in uw geslacht?

Een ogenblik fronste Lord Cecil de wenkbrauwen, als vreesde hij, voor de gek te worden gehouden, maar een blik

op het rustige gelaat van zijn bezoeker bracht hem dadelijk tot andere gedachten, en hij antwoordde driftig:

— In ons geslacht is geen enkele roodharige aan te wijzen, van het tijdstip af, dat het voor het eerst in de geschiedenis genoemd wordt, dat wil zeggen bijna negen eeuwen geleden.

— Hebt gij hier soms een der laatste portretten van uw kleinzoon?

— Mijn vrouw heeft er een ontvangen, een paar jaren geleden, en kort voor zij stierf, antwoordde de oude edelman op doffe toon en uit alle macht vechtend tegen de macht der herinneringen, die zich aan hem opdrongen. Ik schaam mij er niet voor te bekennen, dat ik verkeerd heb gedaan. Ik was trots en halsstarrig, net als mijn zoon trouwens, die ook niet de minste wilde zijn. Hij trouwde met een vrouw, die ik te min voor hem achtte en die tot aan zijn dood zijn trouwe steun is geweest, een engel op aarde.

Mijn vrouw zag dat allemaal veel beter in dan ik, en in het geheim bleef zij met de jongen corresponderen. Toen

Carl geboren werd, zond zij een zilveren rammelaar, een doopjurkje, geld, wat weet ik nog meer. Dat heb ik pas ontdekt na haar dood, toen ik haar brieven sorteerde. Nu, er was ook een portret onder van de jongen. Ik zal, eh, hm, och, er valt immers niets te halen. Gij moogt het gerust weten, dat ik het al geruime tijd in mijn portefeuille bij mij draag. Hier is het, en ik tart u om mij tegen te spreken, of hij geen drommels knappe, flinke kerel is.

Raffles nam de foto uit de handen van de oude man, en bekeek het portretje met de grootste aandacht. Over de kleur van haar valt op een foto, tenzij het zeer licht is of wel zeer donker, zeer moeilijk te oordelen. In ieder geval wordt rood haar steeds volkomen gelijk aan zwart. Daarvan viel dus niets te zeggen. Maar wat 't gelaat betreft, Raffles had er met gerustheid een eed op willen doen, dat het niet de trekken waren van de man, die als nummer 5 op kamer nr. 14 van het St. Pancras Gasthuis verpleegd werd.

HOOFDSTUK VII

JACK LONGFORD ROERT ZICH

Het was laat toen Raffles het landhuis van Lord Cecil Ponsonbi verliet. Hij stapte in zijn auto en liet zich door Henderson naar de city van Stafford rijden om daar in een hotel af te stappen, want hij had geen zin om in het nachtelijk donker de lange weg naar Londen af te leggen.

De volgende ochtend echter was hij al vroeg op weg en binnen zes uren reed hij de Cromwell Road op.

Raffles liep snel door de zwaar beschaduwde achtertuin.

Brand ontving hem met een welkomgroet, maar schrok even van de ernstige uitdrukking op het gelaat van Raffles.

— Er is toch geen ongeluk gebeurd?

vroeg hij, zodra hij een ogenblik later tegenover Raffles gezeten was.

— Dat niet, maar het scheelde niet veel. Het gebeurt meer met die naturen, die jaren achtereen hun beste gevoelens hebben onderdrukt, en die nu eindelijk toegeven en dan ook al die jarenlang opgekropte liefde willen uitstorten over het enige dierbare hoofd, dat zij nog kunnen strelen. De man is vreselijk eenzaam, en snakt letterlijk naar de nabijheid van zijn kleinzoon, diens vrouw, en vooral naar de baby. Het was dus wel een ontzettende slag voor hem, die ik hem moest toebrengen.

— Dus het is al zeker, dat die Wolverten...?

— Zo zeker als iets, Charles. Die vent

is een bedrieger, daaraan valt geen seconde te twijfelen.

— Dus, dan is hij op reis gegaan in de plaats van de echte Carl?

— Bleef het daar maar bij. Maar die Carl zag er helemaal niet uit, naar zijn foto te oordelen, als iemand die zonder strijd de kostbare papieren zal afstaan, die zijn identiteit moeten bewijzen. Er is dus vast en zeker een misdaad gepleegd door een vriend van Carl, die hem kende, van zijn familierelaties afwist, en gehoord had van de rijkdom van de grootvader. En zie je nu ook hoe begrijpelijk het wordt, dat hij niet aanstonds naar de oude heer toe ging?

— Hij moest eerst voor een vrouw en een kind zorgen, bedoel je?

— Natuurlijk, Misschien heeft hij er wel een ogenblik over gedacht, het ontbreken van vrouw en kind op de een of andere wijze te verklaren, maar bij nader inzien moet dat hem toch te riskant zijn voorgekomen.

— Maar dan blijft er toch nog veel over, dat ons in het duister doet rondtasten. Moet die schurk niet vrezen, dat plotseling de echte Carl komt opdagen?

— Doden komen meestal niet meer terug, Charles, antwoordde Raffles kortaf.

— Maar dat is afschuwelijk. Je denkt dus dat die man de kleinzoon van Lord Cecil vermoord heeft?

— Dat was de enige manier, om dit spel te kunnen spelen, antwoordde Raffles schouderophalend.

— En de vrouw en het kind dan? Die zal hij toch ook niet hebben gedood?

— Daaraan behoeven wij niet dadelijk te denken, Maar hij zal voor die twee niet bang zijn, zij hebben immers geen bewijs hoegenaamd.

— Laten wij dan eens bedenken wat wij nog kunnen doen om dat schandelijk bedrog te voorkomen. En voor wij daartoe overgaan, moet je me nog deze duistere zaak oplossen: wat bracht Longford er toe, een aanslag te plegen op die man, die Carl Wolverton in het geheel niet is?

— Dat kan slechts op één wijze verklaard worden, amice, ook Longford zag hem voor de echte Carl aan. Iedere an-

dere verklaring is uiteraard onmogelijk.

— Zou hij dan nu weten, dat hij de verkeerde voor heeft?

— Ik zou wel eens willen weten, hoe dat zou kunnen. Hij weet immers niet wat wij weten.

— Heb je de oude Lord Ponsonbi van de aanslag in kennis gesteld?

— Ik heb mij er wel voor gewacht. De slag was toch al bijna te hevig voor hem, en hij zou een tweede misschien niet hebben doorstaan. Hij zal het altijd vroeg genoeg vernemen.

— Maar hoe wist Longford, die altijd in Engeland heeft gewoond, dat Carl Wolverton juist met de « Sydney » zou reizen?

— Dat heeft zijn oom hem gezegd, antwoordde Raffles kalm. Hij vond het natuurlijk heel onplezierig voor de jonge man, die al zowat op de erfenis en de titel gerekend had, maar 't bloed kruipt nu eenmaal waar het niet gaan kan, jonge heer Longford schijnt hem bovendien nooit bijzonder sympathiek te zijn geweest. Arm zal de knaap echter nooit worden, tenzij door eigen schuld, want hij erft enig fortuin van zijn moeder.

— Maar dan zou die ellendeling toch nog zegevieren, doordat zijn eigen slachtoffer hem het werk uit de handen heeft genomen, riep Brand verontwaardigd uit.

— Daaromtrent moeten wij juist zekerheid hebben, amice, zei Raffles, die in diepe gedachten verzonken was geweest. Overmorgen vertrekken wij naar Australië, en te Adelaide ga ik onderzoek instellen naar de vrouw van Carl, en zoals vanzelf spreekt, ook naar het kind. Misschien heeft zij nog enkele papieren kunnen redden uit de handen van de pseudo-Wolverton.

— Maar dat alles zal heel lang duren, Edward.

— Nauwelijks twee dagen, amice, want wij gaan per vliegtuig.

— Dat is een schitterend idee, riep Brand opgewonden uit. Wie weet, is Wolverton niet dood, en vinden wij hem levend terug, zodat wij hem naar Londen kunnen mee terugnemen. Het is waar,

dan hebben wij de papieren nog niet, die nu in het kastje bewaard worden boven het bed van die zogenaamde Wolverton.

— Wij zullen ze krijgen, Charles, merkte Raffles rustig op. Die papieren moeten wij zo gauw mogelijk in ons bezit zien te krijgen. Het is nu te laat om er aan te beginnen, maar morgen zal ik mij nogmaals als rechercheur vermommen, en die papieren opeisen. En laten wij nu maar bijtijds naar bed gaan, want er valt morgen waarschijnlijk heel wat te doen. Onze vliegmaschine is toch immers startklaar?

— Henderson heeft de Duivel der Lucht pas gisteren grondig nagezien, verklaarde Brand.

— Dan wens ik je een goede nachtrust, Charles, en laten wij elkander beloven, morgen vroeg op te staan.

Zo deden dan ook de vrienden, en Raffles zette de dag in met de uitwisseling van een aantal bepaalde telegrammen met de Burgemeester en de politieautoriteiten te Adelaide, welke hem al heel spoedig de treurige zekerheid verschaften, dat in Adelaide inderdaad jarenlang een Carl Wolverton had gewoond, die daar ook twee jaren geleden was gehuwd, en omstreeks een jaar later een zoon had doen inschrijven. Het echtpaar was ongeveer een maand geleden uit zijn woning vertrokken, naar het scheen met het doel, naar Engeland te verhuizen.

Maar lang voor dat die dag de laatste antwoordtelegrammen binnenkwamen, geschiedde er iets van nog veel groter betekenis, en dat voor een kort oogenblik dreigde alle plannen van Raffles in de war te sturen.

In ieder geval bewees het, dat hij met een zeer sterke tegenstander te doen had, wiens enige zwakke plek hierin bestond, dat hij volkomen onkundig was van het feit, dat twee mannen wisten of althans sterk vermoedden, wat hij gedaan had daarboven op het dak van het huis van madame Belatof.

Toen Raffles zich omstreeks twee uur in de namiddag bij de directeur van het ziekenhuis vervoegde, opnieuw vermomd als rechercheur, werd hij door de mach-

tige heer met een zuurzoet glimlachje ontvangen, en met de woorden:

— Het spijt mij, mijnheer, het u te moeten zeggen, maar ik kan u weinig meer meedelen dan ik reeds aan uw collega's gedaan heb. Gij komt wel wat laat dunkt mij.

— Wat laat? herhaalde Raffles toonloos, een ramp voorzende.

— Jazeker. Reeds om negen uur vanochtend heb ik de politie opgebeld en van de zonderlinge zaak in kennis gesteld.

— Het spijt mij, mijn beroepsbezigheden riepen mij vannacht buiten Londen, ik ben zoëven pas teruggekeerd en weet van niets, zei Raffles levendig. Wilt u mij zeggen, wat er gebeurd is?

— Wat er is gebeurd, vraagt gij? Wel, in de afgelopen nacht, of liever vroeg in de ochtend zijn de papieren gestolen, die toebehoren aan patiënt nummer 5 in kamer 14.

Raffles kon een beweging van schrik onmogelijk verbergen.

Bijna had hij het uitgeschreeuwd, dat hij wel wist, wie deze nieuwe misdaad had gepleegd, en slechts met de grootste moeite beheerste hij zich, en zei met een ontdaanheid, die hij niet behoefde voor te wenden:

— Maar dat is verschrikkelijk, dokter. En geen spoor van de dader?

— Volstrekt niets, mijnheer. Het moet een biezonder sluwe kerel zijn geweest, die is opgetreden op een wijze, die zijn volkomen gewetenloosheid aantoonde. Want hij heeft zich niet ontzien, ook de zaalzuster, die nachtdienst had, te bedwelmen door iets te doen in de koffie, die hij haar zelve kwam brengen.

— Een vreemde man op de ziekenzaal, en de nachtzuster maakte niet dadelijk alarm?

— Dat zou zij zeker wel gedaan hebben, mijnheer, als zij hem maar als een man had herkend. Maar de vent had zich op een of andere wijze een verpleegsterscostuum weten te verschaffen en de grote kap verborg voor een deel zijn gelaat, terwijl het natuurlijk ook nog des nachts tamelijk donker is in de ziekenzalen, die alleen maar verlicht zijn door een paar

electrische lampjes van laag ampérage, opdat de patiënten rustig zullen slapen. Na enige uren wakens is zelfs de meest plichtsgetrouwe verpleegster niet meer klaar wakker, en een kop koffie moet haar helpen om niet in slaap te vallen. Maar deze koffie deed precies het tegendeel. De bewuste verpleegster, een betrouwbaar meisje, moet binnen vijf minuten hebben geslapen zoals zij nog nooit sliep en de sluwe dief, die zich natuurlijk eerst had verwijderd, kon opnieuw binnensluipen, en maakte het kastje open.

— Was er geen spoor van braak?

— Niets daarvan. Het kastje is met de sleutel geopend. Er is een groot rek met genummerde sleutels, dat in de kamer van de hoofdverpleegster hangt; en daar is het sleuteltje zeker gestolen. Hoe de dief dat alles zo nauwkeurig wist, het is meer dan ik u zeggen kan, maar wij hebben een sterk vermoeden, dat er vandaag tijdens het bezoek iemand op kamer 14 is geweest, naar het heette om een der daar liggende patiënten een bezoek te brengen, die naderhand verklaarde, de man nooit van tevoren te hebben gezien, en niet goed te hebben begrepen waaraan hij zoveel vriendelijkheid te danken had.

— En, overviel de dief ook de patiënt nummer 5?

— Bedoelt gij om hem aan te vallen met een mes of iets dergelijks? Geen sprake van. Hij moet hem iets hebben ingegeven, een paar druppels van een of ander slaapverwekkend mengsel, terwijl hij sliep, wij vonden hem althans vanochtend bewusteloos en ik zelf wil wel ruiterslijk bekennen, dat ik van zijn toestand niets begrijp. Hij is zonder de minste twijfel vergiftigd, maar ik weet niet waarmee, de verschijnselen zijn mij geheel en al onbekend, en ik weet dus ook niet wat ik als tegengif moet toedienen.

Raffles was met een ruk van zijn stoel opgestaan, en zei:

— Ik verzoek u om mij dadelijk bij mijnheer Wolverton te brengen. Ik heb in mijn hoedanigheid van politiebeambte een grondige studie gemaakt van tal van

vergiften, onbekend hier te lande, en van vele daarvan weet ik de uitwerking te bestrijden.

Slechts een kort ogenblik aarzelde de directeur, en toen ging hij Raffles voor naar een kleine, heldere ziekenkamer, met slechts twee bedden, waarvan er een onbezet was, terwijl in het andere, in een diepe staat van bewusteloosheid Carl Wolverton lag, of wie hij dan anders mocht zijn.

Raffles had nauwelijks een blik geworpen op dat onbeweeglijke gelaat, en de toestand gezien, waarin de zonderling gespannen huid verkeerde, of hij richtte zich tot de directeur, bij wiens binnenkomen de verpleegster, die naast het bed had gezeten, haastig was opgestaan en zel ernstig:

— Hier is stellig een plantaardig vergif toegepast, dokter, dat alleen maar in Mexico kan worden gemaakt, omdat alleen daar de soort van nachtschaduw bloeit, waaruit dat vergif getrokken wordt.

Hij had snel een blocnotje te voorschijn gehaald, schroefde zijn vulpen uit, en schreef iets op een blaadje papier, hetwelk hij de geneesheer toestak met de woorden:

— Geef de patiënt om het uur een injectie van deze samenstelling, en van deze hoeveelheid, dokter, en ik garandeer u, dat hij althans van die vergiftiging zal genezen. Maar als gij wilt dat hij zal leven, verlies dan geen ogenblik om dit te laten gereedmaken, en dank de hemel dat gij iemand gevonden hebt, die iets van deze vergiften afweet, want iedere seconde is hier kostbaar, en als ik slechts een half uur later gekomen ware, zou deze man hier onherroepelijk verloren zijn geweest. En nu verlaat ik u, dokter, ik heb hier thans niets meer te doen, hetgeen niet wil zeggen, dat ik de zaak nu verder maar laat rusten.

Raffles intussen verliet haastig het ziekenhuis en bromde voor zich heen, terwijl hij in zijn wachtende auto stapte:

— Aan die Wolverton was mij nu eigenlijk niet zo heel veel gelegen, maar de man mag niet sterven, daar hij als getuige moet optreden. En wat die pa-

pieren betreft, natuurlijk heeft Longford ze gestolen, maar ik zweer, dat hij ze zelfs geen etmaal in zijn bezit zal houden.

Gedurende de rit huiswaarts beraamde Raffles zijn veldtochtsplan, en hij had dat juist tot in de puntjes in zijn hersens vastgesteld, toen hij de kleine bibliotheek in zijn huis weer betrad, bijna tegelijk met Brand, die hem met een verschrikt gezicht tegemoet trad, en zei:

— Je hebt natuurlijk al de kranten gelezen, wat er nu weer is gebeurd? Er zijn extra edities van verschenen.

— Ik heb iets beters gedaan, dan er alleen maar van gelezen, Charles, antwoordde Raffles. Ik heb er aan meegeedaan.

In enkele woorden deelde Raffles aan Brand mede, wat hij zoëven beleefd had.

Toen hij zweeg, riep Brand:

— Maar is die Longford dan des duivels? Hoe durft hij dat wagen, zo kort na de aanslag op het dak?

— O, hij gelooft dat hij, wat dat aangaat, volkomen veilig is, en hij is buitengewoon stoutmoedig en slim. Die truc met de verpleegster was werkelijk niet zo kwaad. Hij heeft zich natuurlijk in dat grote gebouw verborgen gehouden, tot het ogenblik om op te treden was aangebroken, en toen heeft hij vlug en goed gehandeld.

— Maar daar valt mij in, Edward, dat de oude Lord Cecil Ponsonbi dat alles moet lezen in de bladen. Zal hij, nu je hem je verdenkingen hebt medegedeeld, geen vermoedens koesteren tegen zijn neef?

— Het is natuurlijk mogelijk, antwoordde Raffles schouderophalend. Maar geloven doe ik het niet. Het is immers volstrekt niet te bewijzen. Maar wij zullen iets beters doen dan ons in gissingen te verdiepen, vanavond zullen wij een woordje wisselen met onze Longford, en hem eens onder het oog brengen, dat hij de zaak nu maar liever moet opgeven. Hij schijnt nog altijd niet te begrijpen, dat hij op een verkeerd spoor is. Vergeet niet, dat hij zijn eigen neef nooit van zijn leven gezien heeft, misschien zelfs niet van een portret, en op

een dwaalspoor is geraakt, zodra hij iets te horen kreeg van de familiepapieren, de brieven en al het andere, die in het bezit waren van de gewaande Wolverton. Natuurlijk kan het bijna niet anders of hij moet daarginds in Adelaide een medeplichtige hebben gehad, die hem op de hoogte hield, en die natuurlijk niets heeft geweten van de aanslag op de miljoenenerfgenaar.

Het was reeds laat in de namiddag, toen dit gesprek plaats vond, en de beide vrienden verkleedden zich snel om in de stad te gaan eten, zodat 't bijna half negen was, toen zij zich naar de woning van Jack Longford begaven, die een fraaie vrijgezellenflat bewoonde in het westen van de stad.

De bediende, die hun de deur opende, verzekerde, dat zijn meester juist op het punt stond om de deur uit te gaan, maar hij zou vragen of hij de beide deftig geklede heren een ogenblikje kon ontvangen.

Een paar minuten later stonden Raffles en Brand dan ook tegenover Jack Longford, die zijn avondcape reeds had omgeslagen, terwijl zijn hoed klaar lag.

Hij hield het kaartje nog in de hand, dat zijn bediende hem zoëven had gebracht.

Raffles liep onmiddellijk glimlachend naar de grote schrijftafel toe, waarbij Longford stond, tastte vliegensvlug met zijn hand langs de rand van het mooie meubel, en knipte toen nog altijd met dezelfde beminnelijke glimlach, vlug en handig de draad door van het geëmailleerde schelknopje, dat hij direct op een der hoeken van de tafel had ontdekt.

Longford verbleekte, zijn rechterhand liet het kaartje los, en tastte naar de greep van een der laden, terwijl hij met een diepe, toornige stem vroeg:

— Wat vermeet gij u? Wat heeft dat te betekenen?

— Ik heb liever niet, dat gij uw bediende roept, mijnheer Longford, antwoordde Raffles hoffelijk. Het is noodzakelijk, dat wij niet gestoord worden, ziet gij. En laat die lade los, wat ik u verzoeken mag. Heel dikwijls bevatten zij revolvers, dat weet ik bij ondervin-

ding, en een ongeluk is gebeurd voor men het weet. Ga daar staan, of zitten, naar gij verkiest, en maak geen beweging, of het zou u berouwen. Ziezo, mijnheer Longford, en nu kunnen wij eens praten.

Longford, blijkbaar niet in staat om een geluid voort te brengen, zo verrast was hij, en zozeer had de woede zich van hem meester gemaakt, liet zich als een automaat neerzinken op een stoel, en stak, om zich een houding te geven waarschijnlijk, met onzekere vingers een sigaret aan.

Raffles nam hem met zijn heldere ogen een ogenblikje aandachtig op, en hernam toen:

— Zeg mij eens, mijnheer Longford, hoe noemt men toch wel iemand, die gaten in de lucht slaat?

— Geef mij geen raadseltjes op, en zeg kortaf, wat gij wilt, bromde Longford ongeduldig. Gij wilt natuurlijk geld van mij hebben?

— Dank u, dat niet, mijnheer Longford, antwoordde Raffles bedaard. Wij weten heel goed, dat gij op dit ogenblik niet zo goed bij kas zijt, en het alleen hoopt te worden, binnenkort, als uw plannen zouden slagen. Wij willen dus geen geld van u. Wij willen alleen maar de toezegging, dat gij zult ophouden met de dwaasheden, die gij sedert enige dagen uithaalt, en die Wolverton, die in het ziekenhuis, door uw toedoen, is terecht gekomen met rust laat. Gij hebt hem op het dak gemist, natuurlijk moet gij het u herinneren? En in het ziekenhuis waart gij bijna geslaagd, maar ook dat zal nog wel met een sisser aflopen, zoals men dat noemt. En laat ik u nu zeggen, waarde heer, dat al die moeite, al dat vernuft, al die tijd, die gij aan die beide aanslagen ten koste hebt gelegd, nutteloos zijn verknoeid. Ik zal u niet lang in onzekerheid laten, gij hebt de verkeerde uit de weg willen ruimen. Wolverton is zelf een bedrieger, hij had de papieren gestolen, die zeker ergens in deze kamer verborgen zullen zijn, denkkelijk in die kleine brandkast daar en ik koester het vermoeden, dat hij het is, die de echte erfgenaam vermoord

heeft, om diens plaats in te nemen. Dat hij niet onmiddellijk naar de oude Lord Cecil Ponsonbi is toegegaan, valt alleen maar toe te schrijven aan de omstandigheid, dat hij zich nog niet van een bruikbare vrouw en een baby voorzien had.

De uitwerking der woorden van Raffles was merkwaardig.

Als er ooit een man miserabel en geheel vernietigd heeft uitgezien, dan was het wel Jack Longford, toen hij deze woorden vernam, die hem als een donderslag moesten treffen.

Aanvankelijk geloofde hij misschien aan een grap van gering allooi, of aan bedrog, maar een blik op het ernstige gelaat van zijn bezoeker, en de kennis waarvan deze blijk gaf, lieten geen twijfel aangaande de waarheid van diens woorden. Zo kon hij dan alleen maar stamelen, terwijl zijn ogen troebel werden van zelfvernedering en woede:

— Wie ben je en hoe kun je dit weten?

— Wie ik ben doet er weinig toe, misschien zult gij het dezer dagen wel vernemen. En hoe ik het weet? Wel, ik was met deze heer die avond bij Madame Belatof, en ik heb het gebaar gezien, waarmee gij die schavuit van een Wolverton hebt neergelegd. Ik heb zijn kamer grondig doorzocht, en ik heb dingen ontdekt, die het hoe langer hoe duidelijker maakten, dat hij een bedrieger is, en onmogelijk een kleinzoon kan zijn van de oude Lord. Op uw beurt wilt u misschien wel antwoorden op de vraag hoe gij er achter zijt gekomen dat Lord Cecil uw achterneef geschreven had?

— De oude man had het mij gezegd, bromde Longford half binnensmonds. Hij zei, dat ik mij erop moest voorbereiden, genoeg te nemen met een klein legaat, en dat was nu eenmaal niets voor mij.

Hij keek zijn beide bezoekers beurteelings scherp aan, en ging toen schouderophalend voort:

— Gij behoeft mij uw naam niet eens te noemen, want er is maar één man in geheel Engeland, die zijn neus zo onbeschaamd in andermans zaken steekt. En ik weet eigenlijk niet wat mij belet,

aanstonds de politie op te bellen, Raffles.

— Kom, kom, dat weet gij heel goed, antwoordde Raffles spottend. De zorg voor uw eigen welzijn belet het u. Voor uw welzijn, en misschien wel voor uw hals. De rechter is vrij streng in zulke dingen. Trouwens, al zoudt gij de politie willen opbellen, gij zoudt het niet kunnen. En nu vlug die papieren, opdat ik ze onder mijn berusting kan nemen, tot ik mij heb overtuigd, of de werkelijke Wolverton wellicht nog in leven is.

— Leeft hij, dan zal hij binnen een week, naar ik hoop, zijn grootvader de hand ter verzoening kunnen toesteken.

— Je beroemde vliegmaschine zeker? vroeg Longford langzaam, zonder Raffles aan te zien, en terwijl hij als met moeite opstond om de kleine brandkast te gaan openen.

— Misschien wel, antwoordde Raffles glimlachend. Ah juist, dat is de kartonnen doos, met de portretten, het ram-

melaartje, de brieven, de strik, alles is compleet. Adieu, mijnheer Longford, en wees nu verstandig, en geef deze verloren zaak op. Ik zal zo vrij zijn, de sleutel van de kamerdeur even van buiten in het slot om te draaien, om u aldus te beletten, wat al te gauw de politie op ons spoor te kunnen sturen. Schik u in uw lot, en dank de hemel, dat ik het hierbij laat, en u niet nog veel zwaarder straf. Gij zoudt het zeker dubbel en dwars verdiend hebben.

Toen zijn beide bezoekers weg waren, keek Longford wel een volle minuut lang, onbeweeglijk als een beeld, naar de gesloten deur, en een vals licht blinkte in zijn donkere ogen, toen hij mompelde:

— Ja, ik heb van jouw vliegmaschine gehoord, mijnheer de gentleman-dief. Dat ding is wonderbaarlijk snel, maar ik ken iets, dat toch nog vlugger is en dat jou in Adelaide kan zijn.

Hoofdstuk VIII

DE ONTVOERING

Nog dezelfde avond maakte Raffles de nodige voorbereidselen voor zijn reis, en vroeg in de ochtend van de volgende dag scheepten de drie onafscheidelijke avonturiers zich in aan boord van de Duivel der Lucht, die veilig opgeborgen had gestaan in een hangar van plaatijzer, en aanvaardden de reis naar Adelaide aan de zuidkust van Australië gelegen.

Nu was Raffles echter een zeer voorzichtige man, het ontbrak hem niet aan mensenkennis, en hij had in de ogen van Longford heel goed de wraakzucht gelezen, die de ontmaskerde schurk bezield, en omdat ook hij niet onkundig was van het bestaan van de telegrafie, zo begreep hij wel, dat Longford naar de politie te Adelaide zou hebben gezegd, met het verzoek, te letten op een snelle vliegmaschine, die wel eens een piloot of passagier aan boord kon heb-

ben, die niemand anders was dan John Raffles.

Hij koos daarom het zekere voor het onzekere en landde niet ver van Morgan, een kleine plaats, ongeveer twee uur reizens met de trein ten noordoosten van Adelaide gelegen aan een scherpe kromming van de Murray, een der grootste rivieren in dat gedeelte van het reusachtige eiland, dat Australië is, en waarvan een groot gedeelte nog steeds niet is geëxploreerd.

Morgan is dan tevens het beginpunt van een drukke lijn naar Adelaide, en het portaal van een reusachtig, nog weinig bezocht gebied, waar nog enige stammen Bosjesmannen leven, gekleed als in de dagen van Olim, toen zij nog niet in aanraking waren gekomen met de westerse beschaving, frontjes droegen, en kelners waren in nachtcafé's, maar met assegaai en boemerang jaagden op

de kangeroe en de holenbeer.

Zelfs hier waagde Raffles het niet, op klaarlichte dag en al te dicht bij de stad te landen. Hij wachtte tot de schemering viel, en daalde toen uit grote hoogte neer op een vijftal kilometers van de stadsgrenzen, niet ver van de oevers van de Murray, op een hoogvlakte, begroeid met zulk hoog, droog prairiegras, dat het de wielen van het landingsgestel zo goed als geheel verborg.

De nacht kondigde zich prachtig aan, bijna zonder een zuchtje, met een verrukkelijke, heldere sterrenhemel. Raffles durfde het er wel op wagen, de machine te laten waar zij was, dicht in de nabijheid van een klein bos van apenbroodbomen, in de taal des lands mango's geheten.

Daar er hier in geen geval vrees behoefde te bestaan voor wilde dieren of giftslangen, zo strekten de drie mannen zich na de vermoelende reis naast elkaar uit op hun dekens, na een maaltijd van brood en kaas te hebben geconsumeerd, daar zij geen vuur durfden te ontsteken, en sliepen binnen vijf minuten.

Het was de zon die hen de volgende dag wekte en Raffles besloot, geen tijd verloren te laten gaan, maar onmiddellijk zijn onderzoekingen te beginnen. Allereerst was het noodzakelijk, de vlieg-machine zodanig te verbergen, dat zij niet zo gauw zou kunnen worden ontdekt, en daarom duwden en trokken de drie mannen het toestel tot aan de zoom van het bos, en bedekten daar de draagvlakken en het casco zo goed mogelijk met handen vol van 't lange, droge gras en grote, lederachtige bladeren.

Daar Raffles er niet aan kon denken de machine op deze plek onbewaakt achter te laten, kreeg Henderson opdracht, er bij te blijven, en niet anders op te stijgen dan ingeval van absolute noodzaak, en als het niet anders kon, tot behoud van zijn leven of van de machine.

De reus vond het best en vroeg alleen maar bedaard:

— Hoe lang denkt gij wel te blijven, mylord?

— In ieder geval de hele dag, James. Maar of wij iets ontdekken of niet, tegen het vallen van de nacht zullen wij terugzijn, om dan, zo nodig, morgen opnieuw te beginnen. En denk erom, dat je niet anders gebruik mag maken van je wapens dan om er je leven mee te verdedigen tegen mens of dier.

— Is er hier soms bezoek van de politie te verwachten?

— Dat lijkt mij al heel onwaarschijnlijk, James, antwoordde Raffles hoofdschuddend. In ieder geval zijn wij hier ver af van de weg van Morgan naar Floritan, de dichtstbijzijnde stad.

— Loopt u zelf in Adelaide geen gevaar, mylord? vroeg de reus ongerust.

— Ik vrees van wel, James, zei Raffles ernstig, maar ik zal zo voorzichtig mogelijk zijn. Meer kunnen wij niet doen. Dit is Engels grondgebied, en als de politie mij werkelijk zou willen uitleveren, dan zou zij daartoe het volste recht hebben. Eerst echter zou men moeten kunnen bewijzen wie ik ben, en dat zullen wij haar niet zo gemakkelijk maken. En nu, tot ziens, tracht de tijd zo goed mogelijk te doden, en kijk de machine maar eens duchtig na.

— Mag ik jagen in de buurt van het toestel, mylord?

— Als je er kans toe ziet, met het blanke wapen, antwoordde Raffles. Ik zou liever niet willen dat er geschoten wordt, zonder noodzaak. Tot vanavond.

Raffles en Brand, die zich hadden gestoken in de witte tropenkleding, welke de Europeanen in de kuststeden meestal dragen, verwijderden zich met vlugge stap, en hadden binnen een uur de vijf kilometers achter de rug, die hen van het kleine station van Morgan scheidden. Het geluk wilde dat er nauwelijks tien minuten later een trein vertrok.

Toch was het nog geen half tien, toen de trein stopte in het vrij grote station van Adelaide, een echte tropenstad, zeer ruim aangelegd, met witte huizen, ontelbare zonneschermen, zwermen muskieten en een drukke haven, waar op dat ogenblik een groot aantal schepen voor anker lag.

En nu begon Raffles onmiddellijk met zijn onderzoek, zich niet bekommerend om het gevaar, dat hij daarbij liep. Allereerst liet hij zich het stadhuis wijzen, en vernam daar van een beambte, dienst doende bij de Burgerlijke Stand, dat inderdaad vele jaren een man van de naam Wolverton te Adelaide gewoond had. Zijn zoon, Carl, was ook te Adelaide ingeschreven en daar twee jaar geleden getrouwd. Een jaar tevoren ongeveer was er uit dit huwelijk een kind geboren.

Raffles was dus op de goede weg.

In een andere afdeling vernam hij het adres, maar toen hij zich daarheen had begeven, wachtte hem de eerste teleurstelling.

Er woonden andere mensen in dat huis, en die wisten alleen maar te vertellen dat zij er omstreeks anderhalve maand geleden waren binnengetrokken, en dat er inderdaad een zekere Wolverton met vrouw en kind had gewoond. Waar dit gezin zich nu echter bevond, was hun onbekend. Wel was hun vaag ter ore gekomen, dat de man een ongeluk had gehad, met een auto of in een treinbotsing, en waarschijnlijk wel dood zou zijn.

Raffles dankte voor de inlichtingen, en had nu de keuze, bij de ziekenhuizen te gaan informeren, of wel bij de politie. Voorzichtigheidshalve koos hij de eerste, om mee te beginnen, en naderhand bleek maar al te zeer, hoe verstandig hij daaraan had gedaan...

Adelaide bevat een vijftal ziekenhuizen. Raffles vernam spoedig de adressen daarvan, in een der grote ziekenhuizen van de haven, en opgewekt begon hij met Brand zijn onderzoek.

Maar de jongeman was verre van gerust. Hij had het stellige gevoel alsof overal wantrouwende ogen hen beiden volgden, alsof ieder ogenblik een zware hand op zijn schouder kon worden gelegd.

Toch gebeurde er niets van die aard, totdat het kleine, gammele wagentje, dat Raffles gehuurd had, stopte, voor het grote ziekenhuis in de Victoria Street, een der hoofdstraten van Ade-

laide, en die van de haven rechtstandig doorloopt, tot aan de grens van de stad.

De beide mannen waren uit de taxi gestapt, de chauffeur kon blijven wachten, en zij gingen door het brede, ijzeren hek, dat wijd open stond, op dat terras toe.

Dicht bij het ziekenhuis, in de zijtuin, wandelden heel langzaam genezende patiënten, sommigen alleen, anderen gesteund door verpleegsters. Ook waren er een paar, die in gezelschap waren van een jong meisje of een oudere vrouw, die hen op deze wandelingen voor korte tijd mochten vergezellen.

En juist toen zij de stoep zouden betreden, zagen de twee mannen een van de patiënten het ziekenhuis binnengaan, leunend op de arm van een nog jonge vrouw.

Zij konden hen slechts heel even van terzijde zien, maar een schok doorvoerde hen; het gelaat van de man was zeer bleek en ingevallen, waarschijnlijk tengevolge van een langdurige ziekte, maar 't gelek merkwaardig veel, ook nu nog, op het krachtige, schoongetekende gelaat van de man van het portret.

Het volgende ogenblik was hij reeds binnenshuis verdwenen.

— Zouden wij misschien reeds ons doel bereikt hebben? vroeg Brand fluisterend. Ik hoop het van ganser harte, ik gevoel mij verre van gerust, Edward. Een zeker iets zegt mij, dat wij er nog niet zo gemakkelijk af zullen komen.

— Nonsens, amice. Als hij het is, en hij is sterk genoeg om te worden vervoerd, dan nemen wij hem aanstonds mee, en het is een knap man, die ons dan nog kan terugvinden. Misschien was die jonge vrouw met dat fijne gezicht de zijne wel. Zij droeg geen verpleegstersuniform. Vluc naar binnen en geïnformeerd.

Zij gingen de brede treden van het terras op, en een ogenblikje later werd Raffles toegelaten bij de geneesheer-directeur, terwijl Brand in de heldere, hoge vestibule zou blijven wachten.

— Ik verzoek u slechts vijf minuten van uw tijd, mijnheer, begon Raffles hoffelijk. Wilt gij mij zeggen of er zich

onder uw patiënten een zekere Carl Wolverton bevindt?

De ogen van de directeur begonnen achter zijn brilleglazen te flikkeren, en hij keek Raffles scherp aan, om daarop langzaam te antwoorden, terwijl zijn hand naar de schelknop ging:

— Inderdaad, mijnheer. Wij hebben omstreeks anderhalve maand geleden een ernstig gewond man opgenomen, aan wiens behoud wij aanvankelijk twijfelden, en die de naam draagt, die gij daar noemde. Mag ik weten waar gij u eergisteren bevond?

De vraag kwam zo onverwachts, dat Raffles een ogenblik verbluft stond, en het volgende ogenblik gingen er tegelijkertijd wel drie deuren open, en uit iedere deur traden twee in het wit geklede politieagenten te voorschijn. Het was duidelijk, dat Longford niet had stilgezeten, en hier had men eveneens de handen uit de mouw gestoken. Alle ziekenhuizen waren natuurlijk gewaarschuwd, en hadden, in afwachting van de komst van de geheimzinnige aviateur, een afdeling politie verborgen. Raffles zag dadelijk in dat iedere tegenstand nutteloos zou zijn, en zei met stemverheffing, om door Brand in de vestibule te worden verstaan:

— Mag ik weten wat die agenten van mij willen, mijnheer?

— Het spijt mij, mijnheer, begon de directeur koeltjes, maar ik ben verplicht, u te verzoeken deze mannen rustig naar het politiebureau te vergezellen, waar gij uw papieren wel zult willen tonen en u verder legitimeren. De politie heeft zekere berichten uit Londen ontvangen die haar tot deze stap noodzaken. En ik weet zeker, dat zij zich zal excuseren, als het blijkt, dat zij, zich vergist heeft.

Raffles haalde slechts de schouders op, plaatste zich temidden van de agenten en liep met vaste tred naar de vestibule, alsof hij naar een executieplaats gebracht werd. Tot zijn grote opluchting zag hij aanstonds, dat Brand zo verstandig was geweest, de vrijheid te verkiezen. De jongeman zou wel ergens in de buurt zijn en een wakend oogje op hem blijven houden.

De zaak was blijkbaar uitstekend geregeld, want dadelijk kwam er een grote politieauto om de hoek schieten, Raffles moest er instappen en tien minuten later stapte hij er al weer uit, en ging snel, omgeven door de agenten, het grote politiebureau binnen.

Het werd onmiddellijk voor de hoofdcommissaris geleid, die hem aandachtig opnam, een paar papieren inkeek, zijn bril rechtzette, en toen om de papieren van Raffles verzocht. Hij bestudeerde deze nauwkeurig, en Raffles glimlachte. Hij wist wel dat ze uitmuntend waren nagemaakt. Hij bestudeerde op zijn beurt de kamer, en was heel tevreden over hetgeen hij zag.

De commissaris legde de papieren naast zich neer, en begon toen, na Raffles van onder zijn zwarte wenkbrauwen te hebben aangestaard:

— Ik zal die papieren nog enkele dagen onder mij moeten houden, mijnheer. In de loop van de dag van gisteren heeft men mij uit Londen een portret langs draadloze weg overgeseind, waarvan verzekerd wordt dat het... John Raffles moet zijn. Ik erken dat gij, zoals gij nu zijt, slechts weinig op die foto lijkt, maar men praat veel over uw verbazende grimeerkunst. Wij zullen zo vrij zijn, eens na te gaan, hoe het staat met de echtheid van uw haar, en van uw dichte baard.

— En ik zal zo vrij zijn, mijnheer, u te groeten, riep Raffles met heldere stem, terwijl hij vlugger dan de gedachte voor de ogen van de verblufte commissaris op diens schrijfbureau sprong, zich afzette, en het volgende ogenblik aan het kozijn hing van een hoog in de muur aangebracht raam, dat wegens de warmte wijd open stond. Het volgende ogenblik bevond hij zich reeds aan de andere kant, liet zich van een hoogte van twee meter vallen op een soort bordes, sprong vandaar op de straat, nog eens twee meter lager, en liep, op het horen van een waarschuwend kreet, als een haas toe op een auto, die met draaiende motor stond te wachten, met Brand achter het stuurwiel.

Een seconde later was de auto pijnsnel verdwenen, terwijl de van woede brullende agenten naar buiten kwamen stormen.

* * *

Diezelfde avond, toen de duisternis reeds gevallen was, werd er een oude man overreden, ongeveer vlak voor het ziekenhuis, door een onhandige automobilist, die echter veel goed maakte door de arme stakker aanstonds met de hulp van een voorbijganger het ziekenhuis binnen te dragen, zijn naam op te ven, en te verklaren dat hij alle kosten voor zijn rekening nam. Gelukkig kon de dienstdoende geneesheer niets anders constateren dan een paar kneuzingen, maar waarschijnlijk had de schrik de arme man zodanig aangegrepen, dat hij buiten westen was.

Spoedig keerde de rust terug in het ziekenhuis, en de oude man, die er tamelijk armoedig uitzag, werd naar de gemeenschappelijke ziekenzaal gebracht waar nog acht of tien mannen lagen, sommigen zwaar ziek, en voor het grootste deel in diepe slaap verzonken.

Men ontdeed hem van zijn bovenkleeding, en de arme oude stakker werd op een der bedden neergelegd. Rusteloos bewoog hij het hoofd met de weinige, geelwitte haren heen en weer, en sprak onverstaanbare brabbeltaal.

Er was slechts een enkele verpleegster, want zoëven was de avonddienst ingegaan.

Zij was even naar de oude man komen kijken, noteerde iets op een kaart, en nam toen plaats aan het tafeltje, dat in het midden van de doorloop stond, tussen de rijen bedden in, en begon een boek te lezen.

Er verstreken een paar uren en het werd heel stil in het grote ziekenhuis. Men had de oude man een zenuwstillend drankje ingegeven, en voor de laatste maal liep de zuster langzaam langs de bedden heen en weer, zich overtuigend dat iedereen sliep.

Maar toen zij nogmaals langs het bed van de gekwetste grijsaard kwam, en

het juist voorbij was gegaan, sloeg deze onhoorbaar het dek van zich af, was met twee stappen achter de zuster en bond haar bliksemsnel over het hoofd heen, een brede doek voor de mond, die hij met onbegrijpelijke handigheid vastknoopte, zodat zij onmogelijk een kreet kon slaken. Hij tilde haar van de grond, legde haar op het bed dat hij zoëven verlaten had, en bond met een reep van het laken, dat hij van tevoren scheen te hebben stukgescheurd, haar armen bijeen, toen haar enkels, tenslotte het gehele lichaam van de verpleegster, zoals zij daar lag, roerloos van schrik en verbazing aan het ijzeren ledikant. Toen boog hij zich over haar heen, en fluisterde heel zacht, de pruik met het grijze haar afzettend:

— Zuster, het was heel onhoffelijk van mij, wat ik daar deed, maar werkelijk, het ging niet anders. Over enkele dagen, als gij maar goed de kranten leest, zult gij wel begrijpen, wat het te betekenen heeft. Ik zweer u dat het voor een goed doel was.

Raffles zag tot zijn vreugde, dat de uitdrukking van angst uit de levendige donkere ogen van het verpleegstertje verdween, en toen sloop hij haastig vier of vijf bedden verder, en wekte daar, door hem bij de arm heen en weer te schudden, een man met een bleek, maar krachtig gezicht, die rustig sliep.

— Vertrouw u aan mij toe, Carl Wolverton, zei hij heel zacht. Gij hebt met een vriend te doen. Ik ben gekomen om u bij uw grootvader te brengen.

Later verklaarde Wolverton dat hij aanvankelijk dacht met een gek te doen te hebben, maar toch had zijn intuïtie hem gedwongen, geen geluid te geven, toen die zonderlinge patiënt hem met krachtige armen uit zijn bed lichtte, in een deken wikkelde, en naar een der vensters droeg, dat hij heel zacht opende. Daar buiten stond reeds een ladder tegen de muur opgericht, en een vage gedaante wachtte op een der bovenste sporten, ontving Wolverton in een paar sterke armen, waarna hij voorzichtig naar beneden werd gedragen, terwijl

Raffles volgde.

Zeker geen volle drie minuten nadat de verpleegster was overvallen, werd de verbijsterde Wolverton in een auto gezet, waar hij zich voelde omvangen door de zachte armen van een wenende vrouw, terwijl het gekraai van een bekend kinderstemmetje hem in de oren drong.

— Verwonder u niet al te zeer, mijn-

heer Wolverton, zei Raffles met een glimlach. Mijn vriend heeft uw vrouw gevolgd, toen zij vanochtend het gasthuis verliet, en alles met haar afgesproken. Gij zijt misschien nog wat zwak, maar gij zult genezen, en over twee dagen zult gij uw oude grootvader in de armen sluiten. Mijn vliegmaschine staat vlak bij de stad te wachten, gereed om op te stijgen.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De gewaande Toreador

GEHEEL NIEUWE SERIE

12 WILD-WEST ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁵⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN
SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Range Oorlog. — 2. Een Schot in de Nacht: beide door William Colt Mac Donald. — 3. Het Brandmerk van de Slang. — 4. Land zonder Wet. — 5. De Cimarron Kid: alle door Charles Snow. — 6. Onder valse Vlag door Will Ermine. — 7. Revolver-Finale door Peter Field. — 8. Vechtende Zonen van Texas door Paul E. Lehman. — 9. De Klokken van San Felice. — 10. Onder Kruisvuur: beide door G. Richardson. — 11. Gevaarlijk Avontuur door Ross Woods. — 12. Liefde en Wraak in het Wilde Westen door Stetson Cody.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.650 pagina's.

Deze boeken kostten f 58.50, nu **VOOR SLECHTS** f 35.40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: «Aanbieding L. L. Wild-West-serie 6».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266